

Marechaussee Contact

3

2016

Marechaussee Contact
17e jaargang | nummer 3
juni 2016

Marechaussee Contact is een uitgave van de Stichting Marechaussee Contact en verschijnt tweemaandelijks. Het wordt verspreid onder de begunstigers van deze stichting. De realisatie is in handen van de commissie Redactie MC en voorlichting.

Aan de inhoud wordt veel zorg besteed, echter noch de stichting noch de redactie aanvaardt enige aansprakelijkheid voor eventuele fouten en/of onvolkomenheden. Door derden aangeleverde inhoud geeft niet noodzakelijk de mening van de stichting of de redactie weer. Voor het overnemen van artikelen, gedeelten daarvan of foto's is toestemming van de redactie vereist. Na verkregen toestemming dient de bron en in voorkomend geval de naam van de auteur te worden vermeld.

Redactie

Erik Boom
Roel Bouwman
Marion Broekhuizen-Klijnhout
Jan Gaasbeek
Willem Geense
Frans Meijer
Werner van Pruissen
Jack Vlaming
Henk Westland (eindredactie)

Contact

Weeshuiswal 9, 4116 BR Buren
t.a.v. Marion Broekhuizen-Klijnhout
0344-571256
redactie@marechausseecontact.nl

Vormgeving

Content Innovators BV, Alphen aan den Rijn

Druk

Ten Brink BV, Meppel

Wijzigen van adresgegevens

Zie pagina SMC-informatie bij Begunstigers-administratie

Kopij volgende uitgave

Voor het aanleveren van kopij graag eerst contact opnemen met de redactie. De deadline voor het inzenden van de kopij voor de volgende uitgave is 29 juli 2016.

3	Observaties
4	Agenda Activiteiten voor en door oud-marechaussees
6	Nestelpennen Actuele berichten over de KMar
7	Veteranen MFO-reunie en Veteranendag
8	Veteranen Sarajewo staat in brand
10	Dienstplichtigen Exerციეles in Buren
11	Indië - Korea - Nieuw-Guinea Sobat Charles Besançon
12	Beroeps Hoe zou het zijn gegaan?
14	1940-1945 Verraden door collega
16	Oorlogsdagboeken Deel 2
18	Reservisten Allerlei
18	SMC Allerlei
26	Personalia
27	SMC-informatie

Foto omslag:
26 april 2016, een Koninklijke Onderscheiding
voor Martin Mobach uitgereikt door
minister van Defensie Jeanine Hennis-Plasschaert

De trouwe lezer van ons blad weet dat in de rubriek Personalia de lijst met overleden begunstigers al geruime tijd groter is dan de lijst met nieuwe begunstigers. Bij mijn aantreden in 2006 hadden we als SMC ruim 3600 begunstigers, nu staat de teller op ruim 2700. Vele ouderen zijn ons de laatste jaren overvallen. In dit nummer treft u een in memoriam aan van een lid van het Algemeen Bestuur. Op 27 mei is na een relatief kort ziekbed onze penningmeester Eelco Bouwman overleden. Vele jaren heeft hij zich voor onze stichting ingezet. Mede dankzij zijn opstelling, kennis en ervaring zijn we een financieel gezonde organisatie. Wij wensen zijn familie en de familie van de andere overleden begunstigers alle sterkte toe om dit grote verlies te kunnen dragen.

De periode van herdenkingen ligt weer achter ons. Op onze website hebben we uitvoerig stilgestaan bij de herdenking van het Englandspeel in Den Haag en de Nationale Herdenking in Amsterdam. Op de Dam was onze stichting vertegenwoordigd in het erecouloir. Voor het eerst sinds vele jaren was er ook weer een peloton van de KMar ingedeeld bij de erewacht. Dank aan allen die zich achter de schermen daarvoor hebben ingezet. Deze aanwezigheid toont aan dat er verzoening tot stand is gebracht. Die verzoening moeten we koesteren. Laten wij echter steeds bij ons doen en laten van nu lering trekken uit die gevoelige periode in onze geschiedenis.

Een paar dagen later, op zondagmorgen 8 mei jl., verzorgden Bart van Es en Jan Bruggink van het Historisch Depôt Koninklijke Marechaussee bij het 'Monument voor de Nederlandse Militairen' in Katwijk aan de Maas de erewacht. Dit monument herinnert aan de 24 daar op 10 mei 1940 gesneuvelde militairen van het 26e Regiment Infanterie en het Korps Politietroepen. Zij waren daar ingezet voor de bewaking van de spoorbrug over de Maas. Nabij deze brug bevond zich aan de westkant van de Maas een aantal kazematten die bezet werden door reguliere troepen. De kanonnen in de zogeheten kazematten Noord en Zuid werden door leden van de Politietroepen bezet. Hevige gevechten met de Duitsers vonden plaats vanaf de vroege morgen. Pas kort na het middaguur van 10 mei is het de Duitsers gelukt de Maas aldaar over te steken.

Zestig jaar geleden, op 3 juli 1956, is H.K.H. Prinses Beatrix onze Schutsvrouw geworden. In het Gulden Boek kunt u de dagorder vinden. Filmbeelden van die op de Koning Willem III-kazerne gehouden plechtigheid zijn in het Marechausseemuseum te bekijken. Wij hopen dat ze nog lang in ons midden zal mogen blijven en dat ze die titel wil blijven voeren.

Op 23 juni mochten we voor onze jaarlijkse reünie 'Boerma / Plaazier - MP III' weer te gast zijn op Bronbeek. Ooit namen ongeveer 400 personen aan deze herdenking deel. Dit jaar waren nog twintig Indië-veteranen in staat om, al dan niet begeleid door een familielid, aan deze bijeenkomst deel te nemen. We blijven als SMC echter tot de laatste man deze reünie organiseren! Met een kranslegging bij het KNIL-

*‘Verzoening en
vrijheid moeten worden
gekoesterd,’*

monument werd het officiële deel van deze dag afgesloten, daarna hebben allen genoten van de maaltijd en nog heel gezellig bijgepraat.

Eind mei waren de lange termijn plannen van Defensie regelmatig in het nieuws. Er wordt steeds meer een beroep op de KMar gedaan. Denk bijvoorbeeld aan de inzet tengevolge van terrorismedreiging, migratiestromen en de uitbreiding van de luchthavens Schiphol, Eindhoven, Rotterdam en Lelystad. Te voorzien is dat de KMar over twee jaar veel meer personeel nodig heeft. De werving en opleiding daarvoor moet nu geschieden, anders zijn er dan weer tekorten. Hopelijk wordt daarmee in de meerjarenbegroting rekening gehouden.

Omstreeks het op de deurmat vallen van dit nummer van ons blad, zal de landelijke Veteranendag in Den Haag plaatsvinden. Als stichting zijn we daar natuurlijk ook weer aanwezig. We nemen deel aan het defilé en zijn ook met een stand present.

De zomerperiode breekt weer aan. Vanaf deze plaats wens ik u allen een goede vakantie toe.

Ik wens u weer veel leesplezier.

Jack Vlaming
brigade-generaal b.d.
voorzitter Stichting Marechaussee Contact

24 augustus 2016

Reünie beroepslichting 1961-4 te Apeldoorn

Datum: woensdag 24 augustus 2016

Locatie: Koning Willem III-kazerne, Apeldoorn

Contact: vdbroeck@caiway.nl

7 september 2016

Reünie beroepslichting 1976-5 te Apeldoorn

Datum: woensdag 7 september 2016

Locatie: Koning Willem III-kazerne, Apeldoorn

Contact: Peter Boone | 06-22423622 | boonepeter@outlook.com

5 oktober 2016

Reünie dienstplichtlichting 1955-4 te Apeldoorn

Datum: woensdag 5 oktober 2016

Locatie: Koning Willem III-kazerne, Apeldoorn

Contact: Cees de Steur | 070-3271138 | ceesentinydesteur@ziggo.nl

13 en 14 oktober 2016

Reünie Pantserwagenpeloton Zuid-Holland te Buren en Wassenaar

Informatie

Voor het programma, zie Marechaussee Contact april 2016, pagina 7

Datum: woensdag 13 en donderdag 14 oktober 2016

Locaties: Marechausseemuseum te Buren en Maaldrift te Wassenaar

Contact: H.J. de Vries | 0181-412212 | 06-42720509 | vrieout@outlook.com

27 oktober 2016

Algemene SMC-reünie te Harskamp

De jaarlijkse Algemene Reünie van SMC vindt plaats op donderdag 27 oktober 2016 in Partycentrum De Molen aan de Molenweg 12 in 6732BL Harskamp.

Informatie

Deze reünie is bedoeld voor begunstigers van SMC zoals: leden en oud-leden van de Koninklijke Marechaussee (oud-beroeps, ex-dienstplichtigen en burger personeel), oud-leden van het Korps Politietroepen, oud-leden van het voormalig Korps Militaire Politie / Koninklijke Marechaussee in Nederlands-Indië, als ook voor de echtgenotes / partners van de hiervoor aangegeven personen.

Getracht zal worden om aansluitend aan de lunch een lezing/presentatie te organiseren.

Omdat er in 2015 slechts één persoon gebruik heeft gemaakt van het aangeboden militair vervoer van NS-station Ede-Wageningen naar De Molen v.v. is deze service m.i.v. dit jaar komen te vervallen. Het programma met routebeschrijving ontvangen de deelnemers circa twee weken voor de reünie.

Kosten en aanmelden

De bijdrage aan deze reünie is voor SMC-begunstigers als ook voor hun partners vastgesteld

op € 15,- per persoon. Ook niet begunstigers worden in de gelegenheid gesteld deze reünie te bezoeken. Zij kunnen deelnemen voor € 25,- per persoon. De bedragen dienen uiterlijk op 20 oktober te zijn bijgeschreven op bankrekeningnummer NL22 INGB 0007 5300 25, t.n.v. Reünievereniging Marechaussee Contact, Walstro 33, 1273 BH Huizen, onder vermelding van Reünie Harskamp. Uw overschrijving geldt als aanmelding. Bij internetbankieren **tevens uw huisadres**

vermelden. Indien u dieetwensen heeft, graag dit bij de aanmelding vermelden. Let op, betalingen kunnen niet worden gerestitueerd bij afzegging na 20 oktober.

Weduwen kunnen deze reünie op kosten van SMC bijwonen. Reiskosten zijn wel voor eigen rekening. Zij dienen zich uiterlijk 20 oktober 2016 aan te melden bij de voorzitter van de reüniecommissie Roel Gras (zie colofon achterin).

16 november 2016

Reünie beroepslichting 1966-6 te Buren

Informatie

Op reüniedatum is het precies 50 jaar geleden dat deze lichting opkwam.

Datum: woensdag 16 november 2016

Locatie: Dependance van het Marechausseemuseum, Buren

Contact: Martin Goossens | goossens.martin@onsbrabantnet.nl

18 november 2016

Reünie dienstplichtlichting 1991-1 te Apeldoorn

Datum: vrijdag 18 november 2016

Locatie: Koning Willem III-kazerne, Apeldoorn

Contact: Frank Menger | 0547-262329 | frankmenger@hetnet.nl

Oproep voor reünie beroepslichting 1967-2

Informatie

Op woensdag 15 maart 2017 is het 50 jaar geleden dat onze lichting te Apeldoorn opkwam. Om deze reden en met genoeg terugkijkend naar onze vorige reünie, willen wij weer een reünie organiseren.

Om te zien of er genoeg belangstelling is, verzoeken wij jullie, met of zonder partner, daarvoor alvast in te schrijven. Uiteraard is alles onder voorbehoud. Wij wachten met belangstelling de reacties af. Laat in ieder geval iets van je horen ook als je geen belangstelling hebt voor de reünie.

Contact: Cees van Ingen | 06-49816046 | 0183-623754 | ceesvaningen@planet.nl

Oproep voor reünie beroepslichting 1974-2

Informatie

Gezinus Dol en Herman Lammers, lichting KMar beroeps 74-2, zijn op zoek naar hun lichtingsmaten voor een te organiseren reünie.

Contact: Herman Lammers | 06-27870752 | Lammers.herman@online.nl

Wekelijks plaatst SMC oproepen en actuele informatie over reünies in haar zondagse e-mailnieuwsbrief. Ontvangt u nog geen nieuwsbrief? Geef uw e-mailadres door aan redactie@marechausseecontact.nl!

Voertuig ramt marechaussee op motor

Twee mannen van 25 en 37 jaar zijn medio april aangehouden toen ze wilden ontsnappen aan een controle Mobiel Toezicht Veiligheid bij Hazeldonk. Tijdens de achtervolging op de A16 probeerden zij twee motorrijders van de Marechaussee doelbewust van de weg te drukken.

Het tweetal wordt verdacht van poging tot doodslag, zware mishandeling en witwassen. Marechaussees wilden een voertuig, voorzien van Frans kenteken, staande houden. De bestuurder negeerde echter het stopteken. Toen de motorrijder de achtervolging inzette, ging het voertuig er met hoge

snelheid vandoor. Hierbij boden een tweede motorrijder en een personenauto van de KMar hulp. Tijdens de achtervolging voegde zich plotseling een ander voertuig achter de motorrijders, die met volle snelheid de marechaussees de vangrail in wilde drukken. Toen deze actie zinloos leek, nam het eerste voertuig bij Lage Zwaluwe ineens de afslag. Waarschijnlijk met de intentie de motorrijders ten val te brengen. Een van de motorrijders werd daarbij geraakt, maar kon ternaauwernood zijn evenwicht bewaren. Door de hoge snelheid vloog de auto uit de bocht en belandde tegen een lantaarnpaal. De 25-jarige bestuurder staakte zijn verzet, maar de bijrijder vluchtte richting een bosperceel. Marechaussees, inmiddels bijgestaan door de

Landelijke Eenheid van de politie, konden hem niet veel later alsnog aanhouden. Op de plek waar de man zich schuilhield, werd ook een tas met grote sommen contant geld gevonden. Het tweede voertuig wist te ontkomen, maar is inmiddels teruggevonden. De mannen zijn in verzekering gesteld. De Marechaussee doet verder onderzoek.

Stijging mensensmokkel

Het aantal opgespoorde gevallen van mensensmokkel via Hoek van Holland is sterk gestegen. De eerste maanden van dit jaar hebben politie en Marechaussee 32 verdachten aangehouden voor mensensmokkel. In heel 2015 waren dat er twintig.

Deze stijging heeft te maken met de stren-

gere controles van de politie en de Marechaussee. Die controleren de veerboten richting Engeland, onder meer met speurhonden. De komende tijd brengt het Openbaar Ministerie een aantal smokkelaars voor de rechter, vaak chauffeurs en bijrijders. Volgens het OM is het lastig om de organisatie achter de smokkel aan te pakken, omdat veel migranten daar niets over kunnen of willen verklaren. Ook weten ze lang niet altijd met wie ze nu precies zaken doen. De bedragen die ze neertellen zijn groot: gemiddeld zo'n duizend euro per persoon voor de oversteek naar Engeland.

De vluchtelingen worden onder mensonterende omstandigheden aangetroffen in bestelbusjes, campers en vrachtwagens, zegt officier van justitie Mirjam Blom. 'In één geval troffen we dertien mensen aan tussen een partij rot fruit. Maar ze worden ook verstopt in keukenkastjes van een camper of in de kofferbak van een auto.' Niet alleen is dat mensonterend, het is soms ook nog levensgevaarlijk. 'Laatst hebben we nog zes mensen met blauwe lippen en gekleed in dikke jassen uit een koelwagen gehaald die op het punt stond uit Hoek van Holland te vertrekken.' Sommige vluchtelingen gaven volgens het OM aan dat ze sinds de sluiting van het kamp in Calais uitwijken naar Hoek van Holland en de Belgische havens om naar Engeland te komen. Het gaat om Afghanen en Syriërs, maar ook illegale Albanese.

Vreemdeling in kofferbak

Op Rotterdam Europoort hebben marechaussees op 3 april de smokkel van een 35-jarige Iraanse man voorkomen.

De Iranee zat verstopt in de kofferbak van een personenauto. De 41-jarige bestuurder is aangehouden op verdenking van mensensmokkel. De vreemdeling werd ontdekt tijdens een uitreiscontrole van de ferry van Europoort naar Hull (Groot-Brittannië). De verdachte is in verzekering gesteld voor verder onderzoek. De 35-jarige Iranee is het vreemdelingentraject ingegaan.

Reünie Identiteitsgroep 'Steenrode-Baretten'

Op vrijdag 15 april jl. waren ongeveer 130 oud-MFO'ers aanwezig in de Oranjekazerne te Schaarsbergen voor de zestiende reünie van de Identiteitsgroep 'Steenrode-

Baretten' (ISB). Onder hen ook tien (oud-)leden van de KMar.

Met op de achtergrond muziek van de 'ISB House

Band' (samengesteld uit zeven muzikanten van de Triple B Big Band uit Bennekom) werden al spoedig herinneringen opgehaald. Om 10.30 uur heette ISB-voorzitter, luitenant-kolonel b.d. der Verbindingsdienst Edwin Jacobsz, iedereen welkom. Een speciaal welkom gold voor mevrouw Nel van Ginkel, weduwe van luitenant-generaal Joop van Ginkel. Generaal Van Ginkel was Force Commander van de MFO van 11 april 1991 tot 21 april 1994. Na het stilstaan bij de in het afgelopen jaar overleden collega's gaf de voorzitter een beeld van de

huidige situatie in de Sinai. De Force heeft nu regelmatig te maken met aanvallen en roadblocks van leden van Islamitische Staat. Zonder escorte van het Egyptische leger is het niet meer mogelijk om door de Sinai te reizen. Hoe anders was dat in de periode '82-'95! Tijdens de reünie werd ook de jaarvergadering gehouden, waar voorzitter Jacobsz de hamer overdroeg aan luitenant-kolonel b.d. der Verbindingsdienst Louw van Sinderen. Na een goed verzorgde lunch ging eenieder rond 15.30 uur huiswaarts, terugkijkend op een zeer geslaagde dag.

Van 1982 tot 1995 en in de jaren 2014 en 2015 heeft Nederland deelgenomen aan de in de Sinai gelegerde Multinational Force and Observers (MFO). Zestien jaar geleden heeft de toenmalige contingentscommandant, luitenant-kolonel E. Jacobsz, voor het eerst een reünie georganiseerd. Hij heeft met enkele collega's op 13 januari 2000 de Identiteitsgroep Steenrode Baretten (ISB) opgericht. De ISB maakt sinds 16 juni 2000 deel uit van de Bond van Wapenbroeders, een landelijke vereniging van oud-militairen en actief dienende militairen van de Nederlandse krijgsmacht alsmede oud-verzetslieden en opvarenden van de Koopvaardij uit de Tweede Wereldoorlog.

Veteranendag Koninklijke Marechaussee

Zoals eerder aangegeven is de zeventiende Veteranendag KMar op vrijdag 7 oktober in de Koning Willem III-kazerne. De tijden zijn aangepast, het begint om 09.30 uur en eindigt om 17.00 uur. 's Middags gaat de veteranendag om 14.00 uur over in een reünie voor oud-medewerkers van de KMar, dus voor alle oud-militairen (beroeps en dienstplichtig) en burgers die bij de KMar hebben gewerkt. Postactieve veteranen vallen hier per definitie onder.

Thema

Voor deze veteranendag is het thema '25 JAAR GELEDEN: JOEGOSLAVIË VALT UITEEN'. Dit betekent dat de

organisatie verschillende onderwerpen uit deze periode zal opnemen in het programma. De redactie van Marechaussee Contact besteedt in dit nummer aandacht aan de belevenissen van oud-wachtmeester 1e klasse Erik Paskamp. Hij was een van de eersten die in 1992 naar voormalig Joegoslavië werd uitgezonden. De redactie zoekt voor een interview nog een oudgediende die recentelijk was uitgezonden naar dit uiteengevallen land. Graag uw reactie naar veteranen@marechausseecontact.nl of bel 0341-417087.

Aanmelden

Veteranen in actieve dienst kunnen zich opgeven op

veteranendag.kmar@mindef.nl. Postactieve veteranen kunnen zich aanmelden op hun account 'MijnVi' bij het Veteraneninstituut. Postactieve veteranen die zich nog niet hebben geregistreerd, dienen dit allereerst te doen op www.veteraneninstituut.nl. Bellen kan ook 088-3340050.

Veteranen en hun partner, die ook tijdens het middagedeelte aanwezig zullen zijn, hoeven zich niet nogmaals aan te melden voor de reünie. Na aanmelding ontvangt men in september een programmaboekje dat samen met een geldig legitimatiebewijs het toegangsbewijs tot de kazerne zal zijn op 7 oktober.

Sarajevo staat in brand

Na de Tweede Wereldoorlog regeerde president Tito over voormalig Joegoslavië met ferme hand, wel enigszins los van communistisch Rusland en het Warschaupact. Joegoslavië bestond toen uit de zes republieken Servië, Kroatië, Slovenië, Bosnië-Herzegovina, Macedonië en Montenegro. Servië telde nog twee autonome provincies Vojvodina en Kosovo. Na Tito's dood in mei 1980 kwam de kentering.

Slovenië

Vanaf deze tijd leverde elke republiek beurtelings voor één jaar de president van de federatie. De economische neergang, emancipatie bij de republieken en de opkomst van het Servisch nationalisme brachten een fataal mengsel. Toen de Servische president Slobodan Milošovic ook nog eens een Groot-Servië bepleitte dus ook de gebieden waarin Serviërs woonden in Kroatië, Bosnië-Herzegovina enzovoort onder zijn gezag wilde, was de maat vol. Slovenië en Kroatië riepen in juni 1991 hun onafhankelijkheid uit waarna het Joegoslavische Volksleger (JNA) krachtig ingreep. Er kwam snel een staakt-het-vuren tot stand in het Verdrag van Brioni onder aansturing van de Europese Gemeenschap (EG) die ook grote vluchtelingen-

Erik en Lyanne Paskamp bij vertrek in 1992 naar UNPROFOR

stromen naar West-Europa vreesde. De EG zette de 'European Community Monitoring Mission' (ECMM) op. Nederland was leading (de EG-voorzitter van toen) en mannen in witte pakken - in het begin nog geen KMar-personeel - zagen toe op het bestand.

Kroatië

Voor Kroatië lag dit duidelijk anders. In vier gebieden woonde een Servische meerderheid en deze vernielde met steun van de JNA en Servische milities de huizen van de Kroaten. Veel Kroaten lieten hierbij het leven. Een reactie op de Tweede Wereldoorlog? Toen brachten Kroaten aan de kant van Hitler immers achthonderdduizend Serviërs om in Joegoslavische concentratiekampen. Of nog verder terug? Ach... heel voormalig Joegoslavië - voor die oorlog nog

afzonderlijke koninkrijkes waarvan de grenzen niet altijd even vast lagen - is geworden tot een grote lappendeken aan culturen en godsdiensten. Allen waren ooit Zuid-Slaven, ook de moslims (45% van Bosnië-Herzegovina) die tot de islam overgingen tijdens de Ottomaanse overheersing. De Kroaten wilden strijd en de United Nations Protecting Force (UNPROFOR) zag het licht in april 1992 om escalatie te voorkomen en vrede te scheppen. Vier maal drie militaire bataljons (14.000 man/vrouw) streken in de gebieden neer. Het hoofdkwartier kwam in Sarajevo, de hoofdstad van Bosnië-Herzegovina.

Sarajevo

Nederland bracht een verbindingsbataljon in, 1(NL)VN-Vbdat. Bij ieder hoofdkwartier van de twaalf bataljons in Kroatië richtte Nederland een verbindingscentrum in met elk elf NL-militairen. Dit gebiedsoverdekkend en goedwerkend netwerk duurde tot september 1994. Nederland dwong hiermee internationaal zeer veel respect af. Met dit bataljon zond Nederland ook KMar-personeel als 'regimental police' mee: opperwachtmeester Ad Hamerslag, wachtmeesters der 1e klasse Brenda Meijer en Albert Zomer, voor de tucht en orde bij het verbindingsbataljon. 101 Bataljon KMar in Wezep stuurde voor de eerste rotatie wachtmeester der 1e klasse Erik Paskamp met vijf dienstplich-

'Rainbow Hotel', werk- en slaapplek voor Paskamp en Paskamp

tige marechaussees naar de MP-Coy van UNPROFOR. De VN-werklocatie werd het verlaten PTT-gebouw aan de hoofdweg naar Sarajevo-centrum. Het MP-Platoon Sarajevo werkte vanuit het slaapverblijf van het hoofdkwartier, een gloednieuw bejaardentehuis dat vanwege de kleuren binnen de VN snel 'Rainbow Hotel' werd genoemd. Paskamp mocht na een week op de vierde etage een kamer delen met zijn echtgenote Lyanne, als korporaal in dienst bij genoemd verbindingsbataljon.

Wespennest

Het MP-Platoon telde vijf Noren, vier Zweden en zes Finnen die elkaar kenden vanuit hun Libanon-periode, alsmede een Fransman en een Belg. Paskamp vulde samen met een Fin de 'Special Investigation Section'. De VN kwam al direct in een wespennest terecht. Begin dezelfde maand april had Bosnië-Herzegovina zijn zelfstandigheid uitgeroepen, gevolgd door vele demonstraties en de JNA die zich in de bergen rondom de stad formeerde. Het eerste slachtoffer - juist op die dag - was een demonstrerende studente, gedood door een onbekende schutter. Erik Paskamp: 'Met de dag werden de beschietingen en bombardementen heviger. Sluipschutters hadden hoogtijdagen.' Tot 1995 kwamen er 12.000 mensen om en werden er 50.000 gewond. 'Wij zaten nog midden in de verkenningen en rondom je heen werden gebouwen plat gebombardeerd: het tv-station, het regeringsgebouw, Tito's buitenverblijf en het pand naast ons van dagblad Oslobođenje (Liberation). Ook schermutselingen op het vliegveld, waar de Servische

Vernielde VN-voertuigen bij het 'Rainbow Hotel'

Vierde verdieping van het hotel in totale chaos

politie hun auto tegen het vliegtuig van de Franse president François Mitterand stalde om wegvliegen te voorkomen. Het vliegveld kwam al snel onder VN-gezag. Ook is er een MP'er met de voorlichter van het verbindingsbataljon gegijzeld geweest en stalen de Serviërs VN-auto's, eens door mij en mijn collega's zelf vanuit het stadje Pale - het Servische bolwerk - mee terug genomen. Verstandig?'

Rainbow Hotel

Op 14 mei 1992 had Erik vroege dienst. Een granaat sloeg in op de parkeer-

plaats, gevolgd door een tweede in de keuken. Erik: 'Lyanne sliep uit, ze had een konvooi achter de rug uit Zagreb. De derde aanval kwam van een T54-tank en sloeg hoger in, dwars door de koffiekamer heen. Ik naar boven en dook met Lyanne de veilige badkamer in, zij in het bad en ik ernaast. Na enige tijd hebben we de vlucht naar schuilkelder kunnen maken. Ze hadden ons daar nog niet gemist!? Buiten veel materiële schade raakte slechts een Nigeriaanse militair licht gewond.' Ze bleven drie dagen ondergedoken en haalden 's nachts proviand uit de keuken. Op 17 mei verliet de VN Sarajevo via de bergen naar Belgrado (Servië), bij Sarajevo nog over hun hoofden heen beschoten, en in augustus verder naar Zagreb (Kroatië). In oktober keerde het echtpaar Paskamp van hun missie naar huis terug.

Weer thuis

De Bosnische oorlog verergerde zich en de hel van Sarajevo duurde voort tot aan de Dayton-akkoorden in 1995. Het 11e Eskadron KMar was inmiddels opgeheven. De geplande overplaatsing van Eric naar de Brigade KMar Bergen in Duitsland werd toch nog een feit. Ook Lyanne werd daar als veldpostmedewerkster geplaatst. Via de Brigade Seedorf naar de Brigade Speciale Beveiligingsopdrachten (BSB) waar hij ongelukkigerwijs tegen een explosief aanliep en daarbij zijn rechteronderarm verloor. In 2004 ging hij op medische grond met ontslag. Na enkele jobs is Erik nu maatschappelijk werker. Lyanne ondergaat de laatste jaren geestelijke geneeskundige behandeling als gevolg van Post Traumatische Stress Stoornis (PTSS) die zij heeft opgelopen tijdens haar uitzending. Ze hebben drie dochters en wonen al jaren met plezier in Goor.

Plattegrond Sarajevo met aangeven roadblocks

Exercities in Buren

Op 30 april kregen bezoekers van het Marechausseemuseum de mogelijkheid eens kennis te maken met exercitie. Eskadronsadjutant Cees Lindenberg van de Stichting Re-enactment Dienstplichtig Marechaussees (SRDM) was de instructeur.

Exerceren bestaat al sinds de tijden van Asterix en Obelix waar Romeinse soldaten getraind werden en bloc op te treden ter beveiliging van de groep. De schilden werden aan de voorkant, de zijkant en als dak boven de hoofden van de groep aaneengesloten gehouden zodat de groep veilig was voor de aanvaller. Ook het aanvallen werd als groep getraind. In modernere versies van het gevecht als groep geldt nog steeds dat de zijkanten (flanken) en de achterkant (rug) worden bewaakt. Overigens gebruikt de mobiele eenheid ook vaak de methode van het schuilen achter de schilden.

Exercitie is ook een psychologische manier om militaire gehoorzaamheid aan te leren. Het voedt daarbij ook het gevoel van ondergeschiktheid aan de leider en de groepssaamhorigheid. Het leren exerceren in een groep is een drillmethode: de militair wordt aangeleerd om orders uit te voeren. Hiermee wordt ook een 'esprit de corps' gekweekt, een onderlinge band, die z'n nut heeft in het gevecht. Daarbij ziet het er ook een

stuk imposanter uit als militairen zich in gelid voortbewegen in plaats van als een groep individuen. Het tellen of iedereen wel aanwezig is, wordt er ook door vergemakkelijkt.

Cees Lindenberg, die leiding en uitleg van de exercitie voor zijn rekening nam, is dienstplichtig marechaussee geweest van de lichte 82-6 bij 103 Maresk in Nunspeet en Wezep. Hij is nu ondermeer werkzaam als vrijwilliger en

voorzitter van SRDM. Cees werd recent bevorderd tot eskadronsadjutant.

Zaterdag 19 december was SRDM bij het evenement 'Buren bij kaarslicht' en deze dag kreeg nog een onverwachte wending. Op voordracht van de commandant van het Historisch Dépôt KMar, Bart van Es, en kapitein Michiel

Tattersall, werd Cees Lindenberg namelijk bevorderd tot eskadronsadjutant. Tijdens een gezamenlijke maaltijd in het Marechausseemuseum voor de vrijwilligers, die een bijdrage leverden aan 'Buren bij kaarslicht' las voormalig plaatsvervangend commandant KMar, brigade-generaal b.d. Jack Vlaming de beschikking voor. Helaas kon Cees hierbij niet aanwezig zijn, maar op 27 februari werd de ceremonie nog eens herhaald door de directeur van het museum, kolonel b.d. Roland van der Heijden samen met Bart van Es.

Deze eervolle gebeurtenis is een direct gevolg van de inzet en toewijding van SRDM om de historie van de dienstplicht bij het Wapen onder de aandacht van het publiek te brengen bij (militaire) evenementen. Deze blijf van waardering is voor SRDM een extra stimulans om door te gaan op de ingeslagen weg onder het aloude motto Zonder Vrees en Zonder Blaam.

Bevorderingsceremonie te Buren

Wilt U de mannen van SRDM aan het werk zien of tegenkomen om een praatje te maken? Dat kan o.a. op 7/8 mei te Zaandam, 3 september Airbornemars Oosterbeek, 7 oktober Koning Willem III-kazerne. Zie voor details en meer agendapunten op www.stichting-rdm.nl.

Sobat Charles Besançon

Velen zijn bij SMC-bijeenkomsten bij binnenkomst hartelijk verwelkomd door sobat Charles Besançon (sobat = vriend in het Maleis). Voor ons als redactie reden om Charles eens in de schijnwerpers te zetten.

Charles Besançon is op 29 augustus 1927 geboren in Amsterdam. Daar heeft hij als tiener bewust de Hongerwinter meegemaakt. Om hem heen stierven velen, vielen velen totaal verzwakt zo maar dood op straat. In 1947 werd hij opgeroepen voor de militaire dienst. Er volgde een infanterieopleiding in Oirschot, achteraf met het doel hem voor te bereiden op zijn uitzending als marechaussee naar het toenmalige Nederlands-Indië.

Daar heeft Charles vrijwel alleen dienst gedaan op de zogenaamde buitenposten. Hij werd als marechaussee eerste klas op Java te Malang en later te Kediri geplaatst. Op deze buitenposten werkten ze samen met de uiterst ervaren MP'ers van het KNIL, deze spraken gelukkig ook de taal van de bevolking. Het geheel werd al snel samengevoegd tot het korps Militaire Politie / Koninklijke Marechaussee onder leiding van luitenant-kolonel Bakhuis. In Malang leerde Charles wachtmeester Arie van Veen kennen. Lief en leed werd gedeeld. Charles herinnert zich nog goed dat Arie op een dag een brief opende waarin stond dat hij vader van een tweeling was geworden! Verlof met tijdelijke terugkeer naar Nederland was natuurlijk niet mogelijk. Charles heeft op de buitenposten veel

beschietingen meegemaakt en troepenverplaatsingen moeten begeleiden. Vaak reed de Marechaussee voor de colonne uit om uit te kijken naar door opstandelingen geplaatste trekbommen. De peloppers wachtten meestal met het laten detoneren van die explosieven tot de hoofdmacht ter plaatse was. Daardoor lukte het de marechaussee vaak om de aan de bommen bevestigde touwen te onderkennen. Soms konden de touwen worden doorgesneden, waardoor detonatie op afstand niet meer mogelijk was. Charles heeft tijdens zijn verblijf in Indië veel begrafenissen meegemaakt en niet alleen van Nederlandse soldaten. Ze werden ook regelmatig ingezet bij Chinese begrafenissen. Chinezen hebben/hadden de gewoonte om als eerbetoon aan de overledene bij begrafenissen veel sieraden te dragen en liepen zo een groot risico te worden overvallen.

In 1950 is hij teruggekeerd in Nederland. Aan boord van het troepenschip kreeg hij van zijn commandant drie op een medaille te plaatsen sterren. De medaille zelf kon de commandant hem niet geven! Erkenning voor hun inzet was er in Nederland niet. Niet zelden werd men uitgejouwd! Wel wist defensie hen te vinden om te betalen voor verloren uitrustingsstukken. Men negeerde in Nederland totaal dat zij enkele jaren in Indië onder zware (oorlogs)omstandigheden moesten vertoeven. Kort na zijn terugkeer werd hij uitgenodigd dienst te nemen bij de Koninklijke Marechaussee. Daar heeft hij meteen van afgezien toen hij

hoorde dat een marechaussee der 1e klasse niet mocht trouwen. Al die jaren had zijn Riny op hem gewacht, verder uitstel wilden ze beiden niet, al heeft hij wel even op het punt gestaan zich te melden voor uitzending naar Korea. Charles besloot leraar te worden op een technische school en is dat tot zijn pensioen gebleven.

Charles denkt met dankbaarheid terug aan de bevrijdingsdefilés te Wageningen. In 1986 kregen ze daar voor het eerst erkenning. Ze wisten niet wat hen overkwam toen het publiek voor hen applaudisseerde. Al die jaren daarvoor waren ze verguisd. Charles heeft zelf ervaren hoe fijn het is als men bij een bijeenkomst welkom wordt geheten. Hij hoopt daarom nog lang zijn sobats en hun familie te mogen begroeten.

Sociëteit Malang

'Verboden deze plaats te verlaten buiten convoie verband, M.P.'

Hoe zou het zijn gegaan?

Oud-beroepsmarechaussee Douwe van Es liep met het idee om iets over zijn werkzame leven bij de Koninklijke Marechaussee en de politie op papier te zetten. In 2012 schrijft hij zijn biografie 'Douwe van Es, 43 jaar Diender'. Hieronder een impressie, velen zullen er wat van herkennen.

De keuze

Begin 1968 lezen Douwe en zijn vriend Piet in enkele bladen advertenties om je aan te melden bij het leger. De ontvangen informatie wisselen ze onderling uit. Douwe heeft eerst belangstelling voor de Koninklijke Marine maar kiest voor de Koninklijke Marechaussee. Bij zijn vriend was dat precies andersom.

Op 18 september 1968 vertrekt Douwe vanuit Zaandam naar Apeldoorn. Vanaf het station wordt hij samen met anderen in een 'Dikke Daf' naar de Koning Willem III-kazerne gereden. Ze worden opgevangen door enkele mannen die niet echt vriendelijk zijn. Er wordt wat geschreeuwd, Douwe wordt voor 'langharig tuig' uitgemaakt en naar de kapper gestuurd. Hij is net naar de kapper geweest en behoorlijk geknipt maar daar denken die mannen kennelijk anders over. De instructeurs zijn een opperwachtmeester en drie wachtmeesters. Ze willen bij hun rang aangesproken worden en tegenspraak wordt niet geduld! Ze worden getest op hun reacties.

De eerste opleiding

Douwe heeft tijdens zijn opleiding weinig problemen. Naast militaire vorming

worden de van belang zijnde wetten onderwezen. Er wordt gesport, waaraan hij wel moet wennen. Dat valt de schoolcommandant op. Deze fietst vaak in zijn buurt als er wordt hardgelopen en hem op zijn manier probeert vooruit te schreeuwen. Dat voelt als een vernedering en Douwe houdt nare gedachten aan deze man over. Er is nog geen restaurant in de kazerne. Het eten wordt opgevoerd door 'etenhalers en waterdragers grote en kleine teil' en genuttigd in de leslokalen van de legeringsgebouwen. Het is niet echt om over naar huis te schrijven, vooral de rode kool is niet te eten. De cafetaria van 'Moeke Maas' is er goed voor. Tijdens de opleiding wordt Douwe volwassen, leert veel op mentaal en fysiek gebied. De opleiding wordt succesvol afgerond. Kameradschap, samenwerking en mensenkennis zijn de woorden die hij heeft geleerd.

Brigade Soestdijk

Tweemaal een half jaar doet hij dienst bij de wachtbrigade Paleis Soestdijk. Hieronder vallen ook Kasteel Drakesteijn en Hollandse Rading waar het stafgebouw van de IGK, Prins Bernhard, is gevestigd. Douwe leert exercitie op de fiets, zit aan

het dambord met de huidige koning, en spreekt met prins Claus over zijn golfbaan. Ook krijgt hij chocolademelk ingeschonken door koningin Juliana en loopt hij op gepaste afstand achter een kinderwagen aan,

1976,
de omgekieperde
pitwagen

Marechaussee Douwe van Es

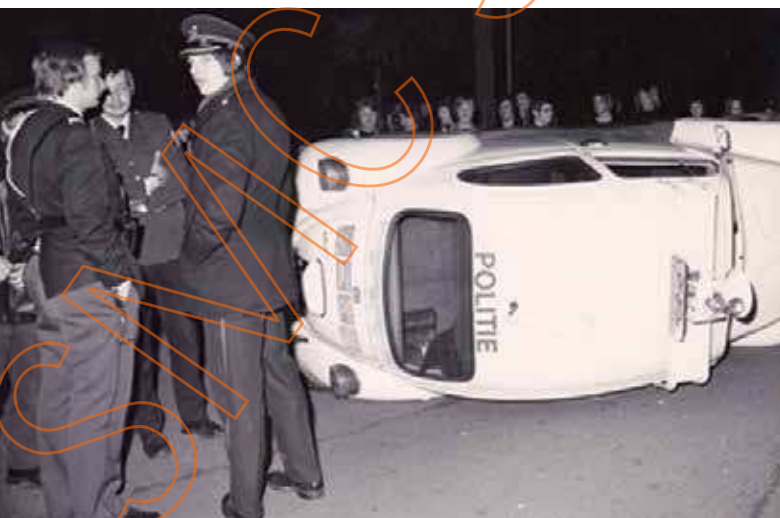
voortgeduwd door een kinderjuffrouw, waarin een prinsje ligt. Tijdens de jaarwisseling van 1969-1970 staat Douwe om 00.00 uur moederziel alleen voor het bordes van het paleis, een vreemde gewaarwording!

Schiphol

Op Schiphol heeft Douwe een prachtige tijd en is belast met de toelating en het weigeren van vreemdelingen. Ook het uitzetten van vreemdelingen, vaak illegalen en criminelen, behoort tot zijn taak. Hij vliegt de wereld over en bezoekt (exotische) landen en steden. In verband met zijn postuur moet hij vaak assisteren wat niet altijd makkelijk is. Mensen die letterlijk en figuurlijk voor hun leven vechten om maar niet terug te hoeven naar hun eigen land. Een man die veel verzet biedt, zijn bloed door het vliegtuig spuugt en daarbij ook urine en ontlasting laat lopen, blijft hem altijd bij. De uitzetting gaat niet door. In de tijd dat Douwe op Schiphol werkt, maakt de wereld een verandering door. Kapingen en aanslagen zijn aan de orde. Op de luchthaven komt extra beveiliging.

Van marechaussee tot politieagent

Douwe wordt geplaatst bij de Brigade Amsterdam-bijstand en gaat regulier politiewerk verrichten. Hij wordt geconfronteerd met rellen, de gijzelingsacties

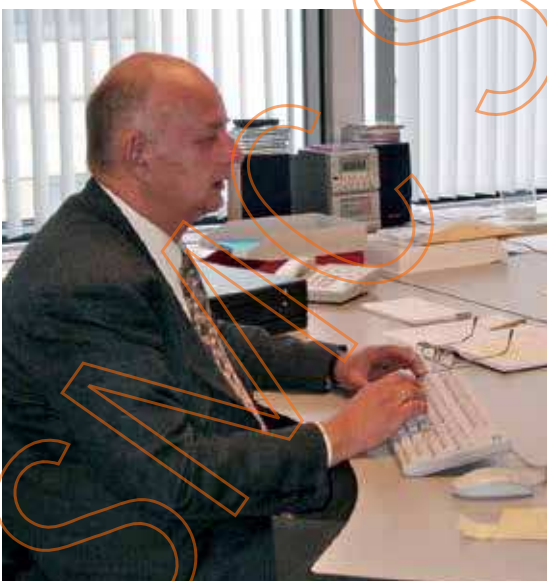

bij de Indonesische Ambassade en maakt zijn eerste dodelijke aanrijding mee. Dat is een heftige ervaring, maar van opvang is geen sprake. Douwe gaat studeren voor het politiediploma en slaagt. Over integriteit. Een hoofdagent zorgt tijdens de avonddienst altijd voor de warme hap, vaak chinees, voor fl. 2,50. 's Nachts regelt diezelfde hoofdagent gratis warme krentenbollen...

De VW Kever waarmee hij naar een opdracht gaat, wordt op zijn kant gegooid. De hippies komen en het gebruik van drugs neemt zienderogen toe. Nieuw is het werken met vrouwelijke collega's, eigenlijk wel leuk. Douwe wil graag wachtmeester worden, doch de kans (1 op 70) gaat aan hem voorbij. Hij maakt vervolgens de keuze voor politieagent.

Noordoostpolder

Op 2 mei 1977 wordt Douwe aangesteld bij de gemeentepolitie Noordoostpolder. Het reguliere politiewerk als agent vangt aan. Aanrijdingen met vaak dodelijk letsel en het voeren van slecht-nieuwsgesprekken. De winter van 1978 op 1979 waarin zeer veel sneeuw valt en wegen worden afgesloten, maakt hij mee. Surveillanceauto's kunnen niet meer rijden en boeren (politiereservisten) stellen hun tractoren beschikbaar. Ludiek beschrijft Douwe het meerijden in een lijkwagen. Voorin zittend tussen twee medewerkers van de begrafenisondernemer, wordt hem subtiel meegedeeld dat ook hij nog een keer achterin zal meerijden.

2011, aan het werk voor de AIVD

1980, met diensthond Marco

Douwe wordt na een paar jaar bij de surveillancedienst gewerkt te hebben hondengeleider. Een neventaak en een bijzondere periode in zijn carrière. Mens en dier een prachtige combinatie. Hond Marco verblijft veel bij Douwe en zijn gezin thuis.

Eerst bij de Marechaussee en nu bij de politie worden diverse opleidingen en cursussen gevolgd. Politiediploma B wordt gehaald en het belangrijke certificaat hulpofficier van justitie. Douwe wordt brigadier en vervolgens (hoofd) inspecteur. Hij doet ook aan belangenbehartiging en volgt daarvoor de van belang zijnde cursussen.

Nederland krijgt in de jaren 80 te maken met asielzoekers. Het eerste asielzoekerscentrum wordt gevestigd in Luttelgeest, een dorp in de Noordoostpolder. Douwe krijgt de opdracht dat project gestalte te geven, maar heeft er eerst niet veel zin in. Hij is zoals hij dat aangeeft, door zijn ervaringen op Schiphol en in Amsterdam enigszins gekleurd. Samen met een collega verricht hij toch een 'pioniersklus', waarmee later collega's in het land kunnen worden geholpen. Douwe is ook een periode verantwoordelijk voor 'gesetelde vreemdelingen' in de polder, niet echt zijn ding. Hierna wordt hij groepschef bij de surveillancedienst.

Almere

Na de regionalisering van de politie in 1993 wordt Douwe op eigen verzoek overgeplaatst naar Almere. Heeft hij eerst de zorg over vijf of zes collega's, nu worden dat er twintig. Deze plaatsing voelt als een cultuurschok, het lijkt op Amsterdam: meer vechtpartijen, huiselijk geweld, uitgaansgeweld en burenruzies. Achteraf toch een prachtige tijd om daarbij ook als chef sociaal

wat te kunnen betekenen voor de individuele collega. Douwe is ook wel eens bang, loopt rake klappen op en wordt bijna doodgereden door een landbouwer. Bij de opkomst van de Duitse Rote Armee Fraction wordt het in die tijd voor de Nederlandse politie ook spannender.

Douwe schrijft ook over zijn werk als klachtenbehandelaar. Zijn detachering bij de AIVD krijgt aandacht en het werk als contactonderzoeker in de politieregio's Flevoland en Friesland.

Einde carrière

Ondanks dat Douwe er al 43 jaar in overheidsdienst heeft opzitten en eigenlijk met pensioen wil, komt hij met het korps Flevoland overeen nog een tijd door te gaan. Zijn kwaliteiten en competenties zijn zeer welkom. Het lijkt een warm bad maar toezeggingen worden niet nagekomen. Hij maakt per 1 maart 2012 gebruik van een afvloeiingsregeling en beëindigt zijn carrière met een dubbel gevoel. Douwe gaat leuke dingen doen met zijn familie. Hij is o.a. lid van een koor, doet vrijwilligerswerk en verricht werk voor een commissie van toezicht in een penitentiare inrichting.

Hoe zou het zijn gegaan?

Douwe van Es wilde graag bij het Wapen blijven, maar wordt min of meer teleurgesteld in zijn vooruitzichten. Hij gaat naar de politie en doorloopt een prachtige maar vooral ook bijzondere carrière. Hoe zou het gegaan zijn als hij bij de Marechaussee was gebleven?

Douwes biografie is in beperkte oplage verspreid en helaas niet meer verkrijgbaar. Wel beschikt het archief van het Marechausseemuseum over een exemplaar.

Verraden door collega

Deel 28 uit de serie 'De onbekende helden van 1940-1945'
 Door Henk G. Westland, luitenant-kolonel b.d.

Wachtmeester Van Kleef kan het onrecht niet langer voor zijn geweten verantwoord. Hij duikt onder en schroomt niet om een tegenstander op te ruimen. Een collega is niet zo heldhaftig.

Gedemobiliseerd beroepskorporaal Max van Kleef krijgt per 1 augustus 1940 een aanstelling als tijdelijk rijksveldwachter. Na een (spoed)opleiding van twee maanden bij de politieschool in Hilversum is zijn eerste plaatsing bij de Staf van het District Apeldoorn in Apeldoorn. Echter in maart 1941 wordt de Rijksveldwacht door de bezetter opgeheven en gaat het personeel over naar de Marechaussee. Van Kleef wordt ingedeeld als marechaussee, vanaf juni bij de Brigade Epe, post Heerde. Bij de grote politiereorganisatie van maart 1943 wordt hij aangesteld als wachtmeester van de Staatspolitie, ingedeeld bij de 'Marechaussee (Gendarmerie)' bij de groep Hattem, post Heerde.

Sinds zijn plaatsing in Heerde maakt Max deel uit van de plaatselijke illegale Ordedienst (OD). Later verzorgt hij ook onderduikers met o.a. distributiebonnen, valse doktersverklaringen en persoonsbewijzen. Maar dan ontvangen politieposten het volgende alarmeringsbericht: 'Op 9-8-

1944 is ontdekt dat uit de Marechausseekazerne te Epe zijn ontvlucht: 1 Jood, 1 Jodin en een kind. Op 8-8-44 waren zij aldaar ingesloten op last van de S.D. te Amsterdam. Tevens is verdwenen de wachtmeester der Marechaussee Mark Pieter Sjoerd van Kleef [...], welke wachtmeester in den nacht van 8-9 augustus 1944 met de bewaking van genoemde Joden was belast'.

Wat is er voorgevallen? Max was uitgeleend aan de marechaussee groep Epe. Een van zijn collega's was belast met de bewaking van het Joodse gezin, maar deze zag er tegenop om met dit gezin onder te duiken. Eerst werd een plek voor het gezin gezocht en toen nam Max de wachtdienst over. Hij liet het Joodse gezin vertrekken, verdween zelf in uniform en nam zijn dienstpistool mee.

In Veessen, een dorpje aan de IJssel, zit Max ondergedoken. Wanneer er een razzia dreigt, vaart collega Hartman hem

Mark Pieter Sjoerd (Max) van Kleef wordt geboren op 22 november 1914 in Leusden. Hij groeit op in een gezin met vijf jongens en één meisje in Leusden en Amersfoort. Zijn vader verdient de kost als timmerman. Max gaat later werken bij een schildersbedrijf in Amersfoort. In juli 1934 wordt hij voor vijftien maanden dienstplicht opgeroepen bij het 4e Halfregiment Huzaren in Deventer. Kort na zijn dienstplichttijd tekent hij als beroepsmilitair en begint in februari 1936 aan de opleiding bij het Depot Politietroepen, eerst in Doesburg en daarna in Nieuwersluis. Na vijf maanden wordt hij als korporaal geplaatst bij de Politietroepen (PT), Groep Breda, waar hij garnizoensdienst verricht. Er dreigt oorlog in Europa en in het kader van de 'Strategische beveiliging' wordt vanaf 1936 het Korps PT belast met de bewaking van de bruggen over de IJssel en de Maas, en later over meer objecten. Korporaal Van Kleef wordt in februari 1939 overgeplaatst naar de PT-Groep Grave, waar hij wordt ingezet bij de bewaking van de Maasbrug.

Bij de algemene mobilisatie van 28 augustus 1939 gaat de PT over in de oorlogsorganisatie. De PT-groepen van de strategische beveiliging worden ingedeeld bij de infanterie-eenheden, die belast zijn met de verdediging van een vak waarin de bruggen liggen. De PT vormt de bezetting van de kanonnen in de rivierkazematten en is belast met de vernieling van de bruggen. Vanaf februari 1940 is Van Kleef ingedeeld bij het 14e Regiment Infanterie en wel het IIIe Bataljon bij Grave. Dit bataljon is belast met de verdediging van een noordelijk deel van de Peel-Raamstelling. Na de Duitse inval wordt de verkeersbrug van Grave op 10 mei om 06.45 uur door de PT opgeblazen en de volgende nacht trekt het bataljon zich volgens opdracht terug achter de Zuid-Willemsvaart. Korporaal Van Kleef is betrokken bij de gevechten nabij de Graafse brug. Na de Nederlandse capitulatie wordt hij ingezet bij de bewaking van het gebombardeerde Rotterdam en krijgt tenslotte per 15 juli ontslag uit de militaire dienst.

1941/1942, marechaussee Van Kleef voor het gemeentehuis van Heerde

de IJssel over en gaat hij op weg naar Dalfsen. Bij opperwachtmeester Toorn, postcommandant in het nabijgelegen Hoonhorst en ook illegaal werker, krijgt hij onderdak. In Dalfsen sluit hij zich aan bij de knokploeg van Sipke Baarsma.

Een lid van de *Arbeitskontrolldienst* (AKD) uit Kamp Erika in Ommen, de Nederlander Faure, trekt er vaak op uit om onderduikers op te sporen. Op 5 september wil hij een boer in de buurtschap Rechteren arresteren, omdat eerder bij hem onderduikers waren aangetroffen. De boer bedreigt Faure en deze schiet op zijn beurt op de boer en verwondt hem. Faure vlucht naar het spoorstation in Dalfsen om het voorval in Ommen te gaan melden, maar laat zijn wapen achter. Het nieuws bereikt de illegaliteit op tijd. Max snelt naar het station en schiet Faure dood. Bij het politieonderzoek vindt opperwachtmeester Toorn in de zakken van Faure een lijst van in Urk te arresteren mensen. Opvallend is dat voor Faures dood geen represaillemaatregelen door de bezetter worden genomen.

Max moet daar weg en keert weer terug naar Veessen. Hier verblijft hij als godsdienstleraar 'Max Hendriks', maar wordt herkend. In de buurtschap Schaveren bij Epe krijgt hij een nieuw adres en zit met meer lotgenoten ondergedoken in een kelder op het terrein van het landhuis 'De Pol'. Die kelder wordt ook gebruikt als wapenopslagplaats. Max sluit zich in Epe aan bij de illegale groepering Raad van Verzet (RVV). De RVV-leider, wachmeester Daamen, wil een partij wapens, afkomstig van een wapendropping en opgeslagen in de bossen van Vierhouten, overbrengen naar Epe. Er zijn echter te weinig begeleiders voor het transport. Daamen en opperwachtmeester Dekker, ook illegaal werker, besluiten hulp te vragen aan hun collega wachmeester Achterkamp, die onmiddellijk hiertoe bereid is. Er zijn twee transporten nodig en zo raakt Achterkamp bekend met de betrokken personen en opslagplaatsen. Later hoort Achterkamp dat in Vierhouten en 't Harde door de *Sicherheitspolizei* (Sipo) wapens zijn gevonden en dat er mensen zijn gearresteerd. Hij is bang voor z'n hachje en verraadt namen en plaatsen aan de Sipo.

Bij een razzia in de nacht van 18 op 19

december worden enkele onderduikers en vijftien bij de illegaliteit betrokken personen gearresteerd. Achterkamp wijst 'Max Hendriks' aan als de ondergedoken marechaussee Van Kleef uit Heerde. Max wordt opgesloten in de Koning Willem III-kazerne te Apeldoorn en vandaar overgebracht naar Doetinchem, naar het door de Duitsers in september 1944 gevorderde Rijksopvoedingsgesticht De Kruisberg. Hij ziet kans een berichtje aan zijn familie te laten bezorgen dat op 10 februari 1945 in Amersfoort wordt ontvangen. Max zit dan echter in concentratiekamp Neuengamme bij Hamburg. Eerder op 1 februari 's middags liepen 94 gevangenen onder zware bewaking van De Kruisberg naar het station, waar een korte trein klaarstond (één rijtuig voor de bewakers en drie goederenwagens). De wagondeuren werden niet meteen gesloten, zelfs publiek mocht bij de trein komen. Waarschijnlijk kon Max hier zijn briefje voor thuis afgeven. 's Nachts om 03.00 uur vertrok de trein die drie dagen later ter bestemming aankwam. In de wagons was geen bewaking aanwezig en onderweg wisten minstens tien gevangenen nog op Nederlands grondgebied te ontsnappen.

Kort na aankomst in Neuengamme moet Max weer op transport, met ongeveer 700 medegevangenen honderd kilometer naar het oosten. Op 12 februari arriveren ze in Ludwigslust en lopen naar het oorspronkelijk voor krijgsgevangenen bedoelde *lager* Reiherhorst. Ze moeten als dwangarbeiders het ernaast geplande *lager* Wöbbelin bouwen. Een medegevangene verklaart later dat hij en Max elkaar bijna dagelijks spraken. Maar Max krijgt dysenterie en komt in het *krankenrevier* te liggen, toch knapt hij weer wat op. Ook al is hij zwak, er moet worden gewerkt. Begin april trekken de gevangenen het nog niet afgebouwde Wöbbelin in, dat daarna wordt overspoeld met gevangenen uit andere kampen. Er is niets geregeld, de gevangenen worden volledig aan hun lot overgelaten. Max is dan al totaal uitgeput en apathisch. 'Plotseling begon hij sterk te vermageren en na enkele dagen was hij gestorven.' Op 2 mei wordt *lager* Wöbbelin door de Amerikaanse 82e Airborne Division bevrijd. Ze vinden daar massagraven en honderden doden op het

terrein en in de barakken. Voor de overlevenden worden snel noodvoorzieningen geregeld. De Amerikanen dwingen de inwoners van Ludwigslust, Wöbbelin en omliggende plaatsen tot het (her)begraven van de slachtoffers. In tien weken *lager* Wöbbelin zijn meer dan duizend gevangenen omgekomen. Van Max van Kleef is geen aanwijsbaar graf.

De 'Commissie tot het Doen van Aangifte van Overlijden van Vermisten' concludeert in 1950 dat moet worden aangenomen dat Mark Pieter Sjoerd van Kleef eind april 1945 is overleden en doet hiervan aangifte bij de gemeente Heerde met als sterfdatum 30 april 1945. Zijn naam staat vermeld op het oorlogsmonument in Heerde.

Bij de razzia in Epe is ook wachmeester Johannes Daamen opgepakt, maar hij weet in februari 1945 met enkele celgenoten de tralies door te zagen en ontsnapt uit de Koning Willem III-kazerne. Hij blijft actief als de plaatselijk commandant Epe van de Binnenlandse Strijdkrachten. Opperwachtmeester Toorn wordt op 24 november door de AKD gearresteerd en na drie maanden weer vrijgelaten. Het Joodse gezin heeft de oorlog overleefd. Verrader Achterkamp duikt voor de schijn onder en blijft voor de Sipo werken. Het Bijzonder Gerechtshof te Arnhem veroordeelt hem in 1949 tot vijftien jaar gevangenisstraf.

De twee foto's met Van Kleef erop zijn afkomstig van de Heerder Historische Vereniging. De auteur verricht historisch onderzoek naar de gevallen die in de oorlog 1940-1945 behoorden tot de (Koninklijke) Marechaussee. Wilt u reageren? Uw reactie is welkom op het redactieadres of rechtstreeks per e-mail aan de auteur op marchaussee4045@gmail.com.

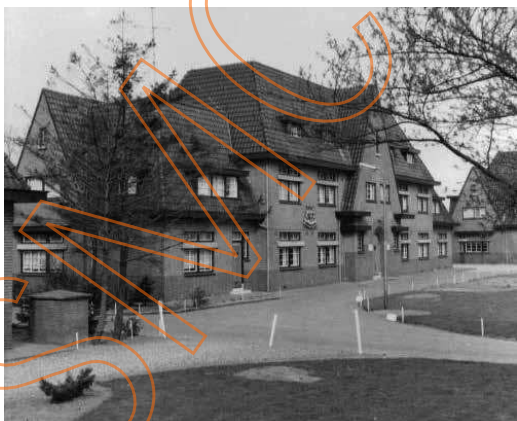
10 mei 1940: Duitse inval in Nederland

Deel 2

'De eerste herinneringen op de ochtend van de 10e mei 1940 waren natuurlijk het overvliegen van veel vliegtuigen en de grote bedrijvigheid op de brigade. Om een uur of negen kwam de eerste gevangen genomen Duitse vlieger op de brigade aan. Ik zie hem nog lopen in zijn bruine vliegeroveral. Hij werd in een van de cellen opgesloten. Hij was niet de vlieger die zwaargewond gevangen was genomen in Beek. Wat er later met hem gebeurd is, weet ik niet.'

'Hans Potter vertelde mij dat hij heeft gezien dat de zwaargewonde vlieger in de laadbak van een vrachtauto vervoerd werd naar het Militair Hospitaal in de Kloosterkazerne [redactie: te Breda]. In het verslag van het 6e Grensbataljon wordt vermeld dat ze twee vliegtuigen hebben neergeschoten. Inderdaad is er bij Prinsenbeek een Ju88 neergestort. De zwaar gewonde gefreiter Falcke, vermoedelijk de boordschutter is inderdaad aan de KMar te Princenhage overgedragen. Er zijn dus twee vliegers op de kazerne geweest op de 10e mei 1940.'

'In de vroege ochtend van 11 mei 1940 reed mijn vader met Kapt. Van der Kroon naar de Tilburgseweg om daar de Kol. Schmidt van de Peeldivisie te ontmoeten. Om half acht vertrok de

Marechausseekazerne Princenhage

hele brigade naar Roosendaal omdat de oorlogsbestemming Den Haag niet bereikbaar was [redactie: Duitse parachutisten hadden de Moerdijkbruggen al veroverd]. In zijn dagboek beschrijft mijn vader hoe zwaar het was om vrouw en kinderen achter te laten onder deze omstandigheden. De eerste Franse soldaten passeerden de kazerne richting het Mastbos.'

'In totaal bleven er acht gezinnen achter en op advies verzamelden deze gezinnen zich in de loop van 11 mei 1940 in de paardenstal. De paarden waren meegegaan en de stallen waren schoongemaakt. Alle gezinnen brachten matrassen en dekens naar de stal waar de tweede zeer onrustige oorlogsnacht werd doorgebracht. Op het kazerneterrein was een aantal Nederlandse en Franse soldaten aangekomen. We hoorden ze wel, maar gezien heb ik ze niet. Achteraf realiseer ik mij dat zij niet in de stallen zijn geweest.'

'Op de 12e mei hebben wij nog een aantal uren doorgebracht in een loopgraaf die in de achtertuinen van de kazerne was aangelegd. Er kwamen vliegtuigen over en even werden zelfs een paar kraaien aangezien voor vliegtuigen. In het houtvlechtwerk van de loopgraaf hadden een paar mussen hun nestje gebouwd en er waren net een paar eitjes uitgekomen. Dit maakte op mij een zeer geruststellende indruk. Het oorlogsgeweld hoorde je langzaam dichterbij komen. De nacht van 12 op 13 mei heb ik goed geslapen. In de ochtenduren hoorden wij Nederlandse soldaten met elkaar praten. Ze liepen op het platte dak van het bijgebouw. We hoorden van twee kanten geweervuur. Plotseling vloog er met een grote knal een granaat dwars door de stal. Zonder in de stal te ontploffen vloog de granaat naar binnen en door de tegenover liggende muur weer naar buiten. Direct daarna hoorde ik een stem die zei "Gaan jullie maar, ik ben

Korte terugblik op deel 1

Deze serie artikelen is gebaseerd op de oorlogsdagboeken van wachtmeester Leendert Stolk, in mei 1940 geplaatst bij de Brigade Princenhage (Breda) en zijn zoon Adriaan. In de vorige aflevering werden de beide dagboekschrijvers voorgesteld aan de lezers. Deel 1 handelde over de herinneringen van zoon Adriaan die bij het uitbreken van de oorlog pas acht jaar oud was. Zijn jeugdherinneringen beginnen eind jaren dertig terwijl de dagboekantekeningen van zijn vader pas beginnen bij de Duitse inval. In dit deel volgen we nog de tekst van de 'Jeugdherinneringen 1933-1946'.

gewond" waarop een ander zei "Sergeant de Jong is zwaar gewond." Even later kwam mijn moeder zeer verschrikt naar binnen met het bericht dat zij een groep Duitse cavalerie had gezien die in galop en met getrokken sabel door de weilanden van de boerderij richting de kazerne kwamen.'

'De eerste Duitser die ik zag, was een arts die binnen kwam om een van de vrouwen te behandelen. Ze was ernstig van streek en had een aanval van hysterie. Haar naam kan ik mij niet meer herinneren. Ik ging kort daarna naar buiten en zag het hele kazerneterrein vol staan met Duitse militaire voertuigen. Deze stonden onder de bomen en waren zwaar gecamoufleerd met takken. Toen ik richting ons huis liep werd er plotseling van alle kanten op

een Engels of Frans vliegtuig geschoten. Voornamelijk met mitrailleurs. Het werd niet geraakt.'

'Het volgende voorval maakte veel indruk op mij. Een wat oudere soldaat zat op de helling van een van de schuilkelders een pijp te roken. Hij wenkte mij en uit nieuwsgierigheid liep ik naar hem toe omdat hij een vriendelijke uitstraling had. Op zijn koppel zag ik de tekst "Gott mit uns" hetgeen mij verbaasde daar ik juist dacht dat God met óns was. Hij vertelde mij wat hetgeen ik niet verstond en pakte uit een van zijn uniformjaszakken een paar foto's van zijn gezin waarop een vrouw en een paar kinderen stonden. Ik zag een paar tranen in zijn ogen en hij zei: "Krieg ist nicht gut". Ik realiseerde mij toen plotseling dat deze soldaten ook mensen waren met gezinnen en niet allemaal gevaarlijke beesten en met tegenzin hier waren.'

'De andere dag waren zij allemaal verdwenen en zijn er geen Duitse soldaten meer op de kazerne geweest. Tegenover de kazerne half achter een boom lag een gesneuvelde Franse soldaat. Over de Dr. Batenburglaan trokken dagenlang Duitse troepen voorbij. Eerst met veel motorvoertuigen en tanks. De tanksoldaten waren in het zwart gekleed. Daarna was het voornamelijk voetvolk en colonnes met paard en wagen. Iedere dag keken wij uit naar de terugkomst van de Marechaussee. De geruchten vertelden dat zij gezien waren bij de Belgische grens en dan weer

Opmars Duitse troepen in Brabant

Westelijk van Tilburg, Duitsers poseren bij achtergelaten Franse tanks (beide foto's: Stichting Kennispunt Mei 1940)

bij Zundert. Vele malen hebben wij aan de poort gestaan en de weg afgekeken of ze er al aankwamen.'

De jonge Adriaan kon toen nog niet vermoeden dat hij zijn vader pas in

november 1944 weer terug zou zien. In de volgende aflevering volgen we de wachtmeester Leendert Stolk na zijn overhaaste vertrek uit Breda.

(wordt vervolgd)

Oorlogstoestand van 10 tot en met 13 mei 1940 omgeving Princenhage/Breda

In de avond van de eerste oorlogsdag 10 mei arriveerden de eerste eenheden van het Franse 7e Leger in België en zuidelijk Nederland ter beveiliging van de sector Antwerpen en het blokkeren van een Duitse opmars richting deze sector. In de nacht van 12 op 13 mei beschoot Franse artillerie het Mastbos, ten oosten van de marechausseekazerne. De Duitse uitbraak op 13 mei verliep zuidelijk van Breda (Ginneken en Mastbos) langs de marechausseekazerne naar Princenhage.

De voorhoede van de Duitse 9e Panzerdivision werd tot een werkelijk gevecht gedwongen, dat een paar honderd meter noordelijk van de kazerne begon en tot in de straten van Princenhage voortduurde. Franse cavalerie en infanterie waren daar in gevecht met Duitse pantserinfanterie en tanks, waarbij twee Duitse tanks en twee Franse pantserwagens werden uitgeschakeld. In Ginneken en Princenhage zijn op 13 mei zeven Fransen gesneuveld, waaronder soldaat J.L. Belval DelaHaye (38 RIM), die tegenover de marechausseekazerne werd gevonden. De Franse troepen trokken zich terug richting Walcheren. Van 63 Franse militairen is geregistreerd dat zij in Nederland in mei 1940 zijn gesneuveld, maar waarschijnlijk zijn het er meer.

Reservisten zitten niet stil!

In de afgelopen periode hebben de reservisten weer bij vele activiteiten hun inzet laten zien. Met ondersteuning in de executieve dienst helpen zij mee bij de vele KMar-taken. Regelmatige scholing van de Integrale Beroepsvaardigheidstraining (IBT) is dus vereist. Door de toenemende werkdruk in het land wordt er actief nagedacht over uitbreiding van de reservistenpopulatie. Hierbij komen veel ideeën langs en binnenkort wordt bijvoorbeeld de nieuwe (wervings)brochure voor KMar-reservisten gelanceerd.

Oefening veiligheidsbewustzijn

Ondersteuning door reservisten was onder andere te zien bij de Oefening Veiligheidsbewustzijn. Het Bureau Integrale Beveiliging Staf KMar plant regelmatig oefeningen in om locaties te testen op hun alertheid aangaande de beveiliging van de gebouwen. Reservisten zetten zich dan in als 'mystery guests'. Hierbij wordt ook gekeken naar 'clean desk policy' en naar andere mogelijkheden om gevoelige informatie te verkrijgen. Het is natuurlijk altijd leuk om je als monteur aan te melden bij de poort en te zien of je wel of niet wordt toegelaten. Of je verleent jezelf met een ladder via de omheining toegang tot het complex en zwerft over het terrein. Maar uiteraard mag je de doelstelling niet uit het oog verliezen, zodat er met een adequate rapportage een terugkoppeling gegeven kan worden van wat goed en fout

is gegaan. Een leerzaam proces en de veiligheid staat voorop!

Inzet bij Frontex

Tijdens het netwerken vroeg het bureau van Frontex KMar of er niet een adjudant-reservist beschikbaar was die voor een aantal weken mee zou willen met de Koninklijke Marine in het kader van de vluchtelingenstromen op de Middellandse Zee. Dat bleek het geval en samen met vijf wachtmeester zal adjudant Susanne Reulen zich gaan bezighouden met de identificatie en registratie van vluchtelingen die door de Zr. Ms. Van Amstel aan boord worden genomen. Zij zal op 7 juli terugkeren in Den Helder.

Wapenkampioenschap zaalvoetbal

Op 11 februari was het weer zover: zaalvoetballen in Arnhem met deelname van enkele reservisten en wel in de 36+ poule. Na het nodige bijgepraat te hebben, konden de wedstrijden aanvangen. Bij elke wedstrijd was het team dichtbij de overwinning. Van de vijf wedstrijden hebben zij er twee gelijke spelen uit kunnen slepen. Na de lunch streden de reservisten om de vijfde en zesde plaats. Ook hier waren de verschillen minimaal. Uiteindelijk moesten zij tevreden zijn met de zesde plaats. Maar zoals gezegd: het verschil met de winnaar was niet al te groot. Het was een sportief en gezellig sportevenement!

Koninklijke Onderscheiding voor kapitein Geert Fransen

Bij zijn dienstverlating op 26 mei jl. ontving Geert Fransen uit handen van CKMAR een Koninklijke Onderscheiding, Ridder in de Orde van Oranje Nassau met de zwaarden.

CKMAR, luitenant-generaal Harry van den Brink, gaf aan dat kapitein Fransen een belangrijke rol heeft gespeeld bij de oprichting van de Brigade Buitenland Missies (BBM) en het Thuisfrontcomité (TFC). Collega's van BBM concluderen dat door zijn houding, gedrag en leiderschapsstijl er een goedlopende machine van is gemaakt. Tevens vervulde hij een belangrijke ondersteunende rol voor het TFC.

Naast de werkzaamheden voor de Marechaussee heeft hij als vrijwilliger binnen de geloofsgemeenschap De Drie Ranken in Apeldoorn ook zijn sporen verdiend. Hij heeft langdurig in diverse commissies werkzaamheden verricht (en doet dit nog steeds).

Generaal Van den Brink eindigde zijn toespraak met de opmerking dat Geert een uniek persoon is, die menselijkheid uitstraalt en zeer begaan is met de medemens.

in memoriam

Kapitein b.d. Eelco Bouwman

Op 27 mei 2016 is Eelco Bouwman in de leeftijd van 71 jaar overleden. Bij Eelco werd een aantal maanden geleden longkanker geconstateerd. De behandeling met bestralingen en een chemokuur leek een positief resultaat te hebben. Echter begin mei kreeg Eelco vocht achter de longen, kort daarop bleek er weer sprake te zijn van een tumor. Van een verdere behandeling van deze ziekte werd daarop afgezien. Tot het laatste toe wist Eelco, ondanks de pijn die hij had, zijn omgeving te verrassen met zijn humor. Eelco is sinds 14 september 2001 penningmeester van onze stichting geweest. Mede dankzij zijn kennis, grondigheid en gedrevenheid kunnen wij stellen een financieel gezonde stichting te zijn. Eelco heeft zich ook buiten zijn penningmeesterschap ingezet voor de personen die aan onze stichting zijn verbonden. Vele uren heeft hij aan SMC besteed. We zijn hem en zijn echtgenote Tineke, die hem hiervoor de ruimte heeft gegeven, voor dit alles heel veel dank verschuldigd. Wij zullen hem missen als vriend en als bijzonder bestuurslid. Wij wensen Tineke, kinderen en kleinkinderen alle sterkte toe dit verlies te kunnen dragen. Moge hij rusten in vrede.

De fotolocatie is herkend!

In het aprilnummer van Marechaussee Contact stond de oproep 'Wie herkent de locatie op de foto'. De redactie ontving een reactie van Pieter Effting, zelf dienstplichtig wachtmeester KMar geweest (lichting 56-4, geplaatst bij staf 101 Marechausseebataljon).

Pieter: 'De foto is gemaakt op het voorterrein van het aan de stadszijde van de Maasbrug in Venlo gelegen witte gebouw van de verkeersbrigade van de Koninklijke Marechaussee. De uiterst rechts op de foto staande persoon is mijn vader, A.M. Effting, op 11 januari 1928 als marechaussee aangenomen bij het Depot van de Koninklijke Marechaussee te Apeldoorn.' Volgens Pieter was zijn vader o.a. geplaatst in Oss, Roermond en vanaf maart 1941 commandant van de Verkeersbrigade Venlo.

Dienstplichtlichting 58-2 bijeen

In Buren op een zonovergoten 14 mei kwam een respectabel aantal lichtingsgenoten met verwanten samen om elkaar na bijna zestig jaar toch weer terug te zien, oude banden aan te halen en herinneringen op te halen. In april 1958 waren allen voor hun nummer opgeroepen in de Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn. De reüniecommissie stuurde een verslag in.

Het werd een geweldige dag, die om 10.30 uur in restaurant De Prins begon met een toespraak door Bas Bergman, gevolgd door een opsomming door Wim den Held van de inmiddels overleden collega's, met aansluitend een minuut stilte. Na koffie/thee met gebak volgde

een bezoek aan de St. Lambertuskerk met de grafkelder van de familie Van Egmond. Hier sprak Dick Doeze Jager de aanwezigen toe met een late hulde aan Philips Willem en Maria van Nassau, Prins en Prinses van Oranje, alsmede de daarbij behorende mysteries van een vergeten grafkelder in Buren. Voor de (voortreffelijke) lunch kwamen we weer samen in De Prins, waarna het Marechausseemuseum werd bezocht en van de aanwezige oud-marechaussees nog een groepsfoto werd gemaakt. Rond 15.30 uur sloten we deze geslaagde dag af in De Prins en keerde een ieder tevreden en voldaan huiswaarts, met toch een beetje in het achterhoofd de gedachte dit nog eens te herhalen.

'Het zou me spijten als ik dit gemist had'

Dit was de veelzeggende reactie van een van de deelnemers aan het perfect georganiseerde SMC-bezoek aan de Explosieven Opruimingsdienst Defensie (EODD) op 13 april.

Roel Gras, de onvermoeibare organisator van heel veel SMC-reünies en evenementen, kon niet vertellen voor de hoeveelste keer hij zo iets georganiseerd had. 'Ik doe dit al sinds 1995' was zijn antwoord op mijn vraag. Het deed ons trouwens goed om Roel weer als vanouds te zien optreden na zijn recente medische dip.

Het bezoek vond plaats in de Sergeant-majoor Scheickkazerne (eerlijk gezegd nog nooit van gehoord) pal tegenover de Dumoulinkazerne in Soesterberg, de thuisbasis van de EODD. In 2009 is deze organisatie voortgekomen uit de drie afzonderlijke krijgsmachtdiensten EOCL (Landmacht), DDG (Marine) en EODKLu (Luchtmacht). Na een jarenlang verblijf in Culemborg op locaties met bekende namen als Werk aan 't Spoel en Fort Everdingen, is de gefuseerde dienst met zijn 224 man (en een enkele vrouw) in 2009 naar Soesterberg verhuisd. Bij het vertrek nam de eenheid haar naambordje mee naar de nieuwe locatie. De kazerne is genoemd naar de eerste Nederlandse bommenruimer die in 1945 bij dit gevaarlijke werk is omgekomen. In Den Helder is nog wel de Maritieme EOD-Compagnie achtergebleven voor alles wat nog gevonden wordt in diep water, langs

de kust en op de eilanden. Bij binnenkomst in het mooie gebouw vielen ons al direct de uniformen op van Spaanse en Italiaanse militairen want het wereldje van bommenruimers is heel internationaal. Later begrepen wij dat de kazerne wel eens op een filiaal van de Nederlandse politie lijkt, want ook die komt in grote getale hierheen voor hun opleiding tot bomverkenner.

'Securitas omnibus'

Na de hartelijke welkomstwoorden van Roel opende kapitein Pieter Zaal het programma met een briefing over de eenheid. Hun veelzeggende missie luidt: 'Wij ruimen explosieven, altijd en overal, veiligheid voor allen.' De EODD is voortgekomen uit de vroegere Mijnopruimingsdienst. Deze dienst zag zich na de Tweede Wereldoorlog voor de immense taak gesteld om in Nederland ruim tien miljoen(!) mijnen en vele duizenden niet-ontploffte vliegtuigbommen te ruimen. Tot 1947 kon hierbij ruimhartig gebruik gemaakt worden van Duitse krijgsgevangenen. Vele tientallen jaren bestond het werk voornamelijk uit het opruimen van achtergebleven oorlogstuig maar later kwamen daar de geïmproviseerde explosieven bij. Kapitein Zaal legde uit hoeveel functionarissen van velerlei organisaties bij de EODD jaarlijks worden opgeleid tot verkenner of ruimer. Opleidingen waarbij velen afvallen door de strenge veiligheidsprocedures die toegepast moeten worden.

Op zijn vraag of wij enig idee hadden hoeveel meldingen er per jaar binnenkomen over gevonden explosieven of verdachte pakjes, sloegen wij allemaal de plank mis. Het zijn ruim 2000

meldingen(!) per jaar en dat aantal neemt alleen maar toe. Die verrassende toename komt door bouwactiviteiten in het land, baggerwerkzaamheden in rivieren en op zee, en door hobby. Dat laatste betreft (alleen) mannen die met een metaaldetector op pad gaan of zich gaan bezighouden met 'magneetvissen' (ook nieuw voor mij). Ook zeevissers laten zich niet onbetuigd. Het opvissen van een explosief levert soms meer geld op dan de visvangst en dan wordt het lucratief om naar explosieven te gaan zoeken. Op droogkomische wijze legde

kapitein Zaal uit hoe toch ineens in Nederland op een parkeerplaats langs de snelweg een verroest explosief uit Verdun kon worden aangetroffen. De hobby souvenirzoeker realiseerde zich op weg naar huis dat zijn vrouw wel eens niet zo enthousiast zou kunnen reageren op zijn nieuwste vondst en besloot zich er snel van te ontdoen.

Het hoogtepunt van de EODD was wel de vondst van een Duitse V1 bij het Brabantse Kruisland in 2014. De explosieve kracht van die 970 kilo springstof is zo groot dat bij een ontploffing tot dertig kilometer afstand schade optreedt en in ons land ligt binnen zo'n gebied altijd wel bebouwing. De oplossing is dan het afdekken met zand (250 vrachtauto's) en dan gecontroleerd laten springen. Zelfs dat plaatje zag er nog indrukwekkend uit. De toenmalige luitenant Zaal had de leiding van deze

operatie en hij sprak er dan ook met gepaste beroepstrots over.

Nog meer mannenhobby's

Op de een of andere manier voelen toch bijna alleen maar mannen zich aangetrokken tot alles wat boem kan zeggen. Dat blijkt bij voorbeeld uit het geknutsel met vuurwerk. Het moderne (illegale) vuurwerk heeft vaak net zoveel explosieve kracht als een aanvalshandgranaat maar dat is voor de echte hobbyisten niet genoeg. Een paar veelzeggende foto's toonden een werkplaatsje in een gewoon rijtjeshuis waar de hobbyist, omringd door grote hoeveelheden vuurwerk, op een werkbank illegaal vuurwerk aan elkaar flanst. 'Jouw kind zal maar aan de andere kant van dat gipsen scheidingswandje in bed liggen' aldus het veelzeggende commentaar van de spreker.

'De burens genieten elk jaar wel van het bijzondere vuurwerk van deze liefhebber, maar ze vragen zich niet af hoe hij aan dat zware spul is gekomen en waar hij het al die tijd heeft opgeslagen...' Er komen ook verrassende meldingen van garages die aan de onderzijde van de auto iets aantreffen dat de fabrikant daar echt niet heeft aangebracht. Het blijken vaak trackers of peilbakens te zijn. Die kunnen natuurlijk afkomstig zijn van een rechercheteam of juist van

een crimineel die een concurrent in de gaten wil houden. Soms is zo'n peilbak echter afkomstig van een achterdochtige echtgenote die wil controleren of haar man echt wekelijks naar de tennisbaan gaat of juist met een andere hobby bezig is.

Improvised Explosive Devices (IED's)

De vele buitenlandse militaire missies waar Nederland aan deel neemt, vragen veel aandacht voor de grote aantallen IED's waarmee de militair geconfronteerd kan worden. Het woord bermbom is in ons taalgebruik al helemaal ingeburgerd. Het reguliere oorlogsspel is al gevaarlijk genoeg maar zo'n klont samengebonden artilleriegranaten met daaraan een vreemd stukje elektronica of mobieltje als ontsteker, maakt de bomverkenner toch wel nerveus. Terwijl hij aan het werk gaat, zit misschien op enige afstand wel de terrorist met zijn afstandsbediening.

'De spreekwoordelijke parasolvoet'

Als granaten of mijnen al zestig jaar onder de grond liggen, zijn ze niet altijd meer goed te herkennen maar het omgekeerde komt ook voor. Iets

van verroest metaal ziet er verdacht uit maar dan blijkt het na onderzoek van de specialist slechts te gaan om een verweerde parasolvoet, een roestig klokgewicht of een bronzen onderdeel van een wasmachinepomp.

'Duizend bommen en granaten'

Met zo'n boeiende voordracht en een aandachtig gehoor is het te begrijpen dat de tijd omvloog. Na de briefing werd een bezoek gebracht aan de grote hallen waar de EODD een grote verzameling 'bommen en granaten' heeft ondergebracht. Dit materiaal dient voornamelijk als instructiemiddel

om cursisten vertrouwd te maken met de grote veelheid aan springtuigen die de mens sinds de uitvinding van het buskruit heeft ontwikkeld. De ingenieuze techniek wekt onbewust toch een zekere bewondering hoewel het er om gaat om zoveel mogelijk slachtoffers te maken en met name de bomruimer bij zijn werk 'op te ruimen'.

Ook bij dit deel van de excursie vloog de tijd. Velen hadden nog wel even willen rondlopen in deze unieke EODD-collectie, maar Roel Gras was onbarmhartig: 'Tijd is tijd.' Na zijn dankwoord kon Roel ons afmarcheren naar de Dumoulinkazerne aan de overkant voor de lunch. Ik weet zeker dat vele SMC'ers na het lezen van dit relaas spijt hebben dat ze zich niet hebben opgegeven. Ook al viel de belangstelling wat tegen, Roel, je hebt er veel werk aan gehad en je had het weer prima voor elkaar. Bedankt!

Weerzien na een halve eeuw

Op 30 maart 1966 begonnen 63 jonge mannen van lichte 66-2 aan hun nieuwe loopbaan bij het Depot Koninklijke Marechaussee te Apeldoorn. Na een jaar opleiding bij de A- en B-schooleskadrons werden ze verdeeld over de wachtbrigades en later volgde een plaatsing bij een brigade. Velen hebben elkaar na deze periode niet meer gezien. De reünieorganisatie stuurde een verslag in [door de redactie ingekort].

Aanloop en voorbereiding

Van gehouden reünies staan vaak verslagen in Marechaussee Contact. Zou ook voor 66-2 een reünie haalbaar zijn? Zes leden van peloton 66-2 hebben sinds augustus 2015 alle krachten gebundeld om dit te organiseren voor de 'mannen'. Het was een hele klus om iedereen te vinden en bij elkaar te brengen. Slechts tien man zijn bij de Marechaussee gebleven! Toch is het gelukt – na veel speurwerk en gebruik van de social media – om eenieder, verspreid over de aardbol, te traceren. Tien man bleken helaas te zijn overleden. Gelukkig was er veel animo om elkaar te ontmoeten. Iedereen werd gevraagd een actuele foto en een levensloop te sturen, en ook foto's van toen aan te leveren voor een presentatie. Als locatie werd gekozen voor het Marechausseemuseum te Buren om zo hernieuwd een indruk te krijgen van de beginjaren.

De reünie

Woensdag 30 maart 2016, precies vijftig jaar na opkomst, meldden zich

tegen 10.00 uur de eerste reünisten, deels vergezeld met partner. Cees Noortman reikte hen de badges uit. En inderdaad deze waren niet voor niets gemaakt. Je hoorde regelmatig: 'Wie ben jij' of 'Laat me even jouw badge lezen.' Al bij de eerste kennismaking kwamen herinneringen weer boven. Je kon zien dat er na vijftig jaar nog een hechte band was. Velen hadden elkaar sinds 1967 niet meer ontmoet, een fantastisch weerzien! De medewerkers van het Marechausseemuseum serveerden koffie met gebak.

Jan Buseman verwelkomde het gezelschap. Hij memoreerde de militaire opleiding in Apeldoorn, de keuze voor Gods eigen Wapen, het intensieve speurwerk om iedereen te vinden en het enthousiasme van de reünisten. Vervolgens herdachten we met een passende stilte onze overleden lichtinggenoten: Frans van Arkel, Paul Boersma, Erik Arbeider, Harry van Rijssen, Wes van Rijn, Frits Koens, Ton Janssens, Willem Heideveld, Jan Wrekenhorst en Johan Nijkamp. Jammer genoeg kon een aantal collega's om medische redenen niet aanwezig zijn terwijl enkelen verhinderd waren of te ver weg woonden. Eén woont zelfs op de Filipijnen! Afsluitend wenste Jan eenieder een fantastische en onvergetelijke dag.

Hierna heette de directeur van het Marechausseemuseum, kolonel b.d. Roland van der Heijden ons van harte welkom. Hij vond het bijzonder dat de reünie exact vijftig jaar na opkomst

wordt gehouden en zeer veel personen hieraan deelnemen. Ook noemde hij dat de Marechaussee, gelet op de aanslagen, veel in beeld is en er veel wordt gevraagd van het personeel. De reünisten werden uitgenodigd voor een rondgang door het museum.

Gretig werden de foto's ingezien met daarin de plaatjes van toen zorgvuldig samengesteld door Joop van Beek. In de Dependance draaide een – door Jan Buseman gemaakte – diashow, waarvan de foto's de nodige hilariteit opleverden. Na het uitstekende stamppottenbuffet bezochten we het Marechausseemuseum. Weer terug in de Dependance kwamen de verhalen pas echt los gelet op de vele lachbuien. Tegen 15.15 uur was het tijd voor een groepsfoto. Tevens mag worden vermeld dat Krijn Burggraaf deze dag optrad als hofphotograaf. Zijn foto's zijn inmiddels aan de reünisten toegezonden. Bij het afscheid kreeg eenieder van Jan Buseman een usb-stick met de foto's van de diashow, een mooi aandenken. Velen opperden dat zo'n reünie zeker voor herhaling vatbaar is en we moeten proberen met elkaar in contact te blijven. Een zeer geslaagde reünie waarvan we met z'n allen enorm hebben genoten.

De reünieorganisatie dankt de directie van het Marechausseemuseum voor de gastvrijheid alsmede een woord van dank aan de medewerkers die deze dag klaar stonden om de wensen van de aanwezigen te vervullen. Chapeau!

Herdenkingen in mei

SMC en KMar hebben op diverse plaatsen in het land stilgestaan bij onze gevallen en op 5 mei samen onze vrijheid gevierd.

De bijeenkomst in Amsterdam was wederom indrukwekkend. Ahmed Aboutaleb benadrukte in zijn toespraak dat vrijheid geen vanzelfsprekendheid is en dat zij soms letterlijk moet worden bevochten. Vooraf werden in de Nieuwe Kerk onder andere korte getuigenissen uitgesproken. Kippenveld kregen velen toen majoor KMar Morsink verslag deed over Afghanistan. De voor hem rijdende jeep reed op een bermbom met onder andere als gevolg het overlijden van de zoon van de net aangetreden Chef Defensiestaf Peter van Uhm. Op de Dam waren begunstigers van

Bart van Es en Jan Bruggink te Katwijk aan de Maas (foto Ralf Melssen)

Willem van Eekeren en Paulus Pillekes bij het monument Englandspiel

SMC vertegenwoordigd in het erencouloir. Voor het eerst sinds vele jaren was er ook weer een peloton van de KMar ingedeeld bij de erewacht. Dank aan allen die zich achter de schermen daarvoor hebben ingezet. Deze aanwezigheid toont ook aan dat er verzoening tot stand is gebracht. Die verzoening moeten we koesteren. Laten wij echter steeds bij ons doen en laten van nu lering trekken uit ook die gevoelige periode in onze geschiedenis. Ook nu zijn er parallellen te trekken. Denk bijvoorbeeld aan de rol die de KMar in opdracht van onze regering vervult bij het uitzetten van vreemdelingen.

Naast de herdenking in Amsterdam waren we als SMC en KMar ook aanwezig bij de herdenking op het Ereveld Loenen, in Den Haag van het Englandspiel, in Kamp Westerbork en te Katwijk aan de Maas. Bij laatstgenoemde herdenking werd de KMar vertegenwoordigd door het Historisch Depot Koninklijke Marechaussee. Bart van Es en Jan Bruggink waren daar als erewacht ingezet. De ceremonie was vooral indrukwekkend toen een zoon van een van de gesneuvelden sprak over de dood van zijn vader en hoe zijn moeder het gezin verder moest 'besturen' zonder haar man.

Beroepslichting 62-5 KMar weer bij elkaar

Op 6 april 2016 kwam beroepslichting 62-5 samen in de Koning Willem III-kazerne te Apeldoorn. Johannes Linker stuurde een foto met enkele woorden over deze ontmoeting.

De groep bestond uit zestien oud-collega's van 62-5. Met elf partners erbij hadden wij een mooi gezelschap. Het weerzien met de mannen was erg leuk. Van tevoren had ik van velen een foto van toen en nu rondgestuurd, zodat de herkenning na zoveel jaren niet al te problematisch zou verlopen. In de kazerne hebben we onder begeleiding van kapitein Tattersall een gebouw kunnen bezichtigen en een soort museum bezocht. Verder zijn er onder genot van een hapje en drankje vele herinneringen opgehaald en gedeeld. Ook hebben we gesproken over onze - voor zover wij nu weten - vijf overleden collega's. Ik dank SMC voor de hulp en voor het verkrijgen van de gegevens om de reünie te kunnen organiseren.

Gezellige contactmiddag Badhoevedorp

Ruim vijftig begunstigers vonden op 25 mei de weg voor deze contactmiddag naar de Koningin Máximakazerne in Badhoevedorp. De nestor van deze - in de zestiger jaren ontstane - oud-Amsterdamse middagen Arie van Veen was er niet. Hij is ernstig ziek, maar heeft het ziekenhuis weer verlaten.

Jaap Smit van de reüniecommissie noteerde bij de entree en bestuurslid Frans Meijer verwelkomde iedereen.

Interessante lezing door Theo van der Meulen

Hij deed dit namens het SMC-bestuur maar evenzeer uit naam van Roel Gras, die plotseling geveld was door ischias en (tegen zijn zin) thuis moest blijven. Roel liet zich groeten en kreeg een luid applaus. Frans haalde nog een ernstig zieke aan, penningmeester Eelco Bouwman. Verder moest de

oudste van deze dag, de 96-jarige en pas koninklijk onderscheiden Marten Mobach verstek laten gaan. Wie was nu de oudste? Wim de Wit was in 1925 geboren, maar later op de dag bleek dat Jan Leiwakabessy al 94 lentes telde. De aanwezige jongeren genoten van deze ouderen om hen heen. Er werd nog een moment stilte gehouden na het noemen van de overledenen uit het voormalige District Noord-Holland: J.W. Dekker, J. Gille, P.N. Molenaar, J.C. Schouten, B.J. Versluis en J.F. Wakker.

Frans dankte kapitein René Visser (plaatsvervangend kazernecommandant) en districtsadjutant Charlotte Bloemendaal voor hun gastvrijheid. SMC was er voor het derde achtereenvolgende jaar welkom. Adjudant Theo van der Meulen bracht iedereen vervolgens naar de filmzaal. Hij behandelde in woord en gebaar (filmpjes) diverse Schiphol-items, mensensmokkel, begeleiding bij uitzettingen en KMar-bijdrage voor Frontex (missie tot het reguleren van de vluchtelingenstromen in de Griekse wateren en Middellandse Zee). Iedereen genoot van zijn bevlogenheid. Zelfs de Franse 'Bodycup' - zeg maar een soort spanlaken voor vlucht- en stampijgevaarlijke personen - werd getoond.

De contacten werden onderhouden van half vier tot vijf met een hapje en een drankje, en daarna was het genieten van het nasibuffet. Tegen 19.00 uur

Jan Leiwakabessy (94 jaar) met echtgenote

werden de stoelen leger en gingen de laatste deelnemers voldaan naar huis. Een woord van waardering voor het Paresto-personeel is hier zeker op zijn plaats.

De Bodycup houdt onwelwillenden in bedwang

Reünie Koninklijke Marechaussee, Apeldoorn 7 oktober

Eerste reünie KMar in 2014

Voor KMar-postactieven die geen veteraan zijn, wordt er op 7 oktober 2016 in de Koning Willem III- kazerne in Apeldoorn van 14.00 tot 17.00 uur een reünie gehouden om zo voormalig marechausseeperoneel een gelegenheid te geven in contact te blijven met de KMar-organisatie.

Deze reünie sluit aan op de Veteraarendag KMar 2016. De middag staat in het teken van gezellig samenzijn en herinneringen ophalen. In verband met

de beperkte capaciteit is deze reünie in principe zonder partner. Degenen die niet zelf in vervoer kunnen voorzien of om een andere medische of logistieke reden hun partner toch mee willen nemen, kunnen dit aangeven bij de organisatie. Opgeven voor de 'Reünie Koninklijke Marechaussee' kan door een e-mail te sturen naar reunie.kmar@mindef.nl of telefonisch op 0577-455923 of 455924. Na de aanmelding volgen de uitnodiging en andere wettenswaardigheden.

Lintjesregen 2016

Ook dit jaar ontvingen SMC-begunstigers bij gelegenheid van Koningsdag een Koninklijke Onderscheiding. De Stichting Marechaussee Contact feliciteert hen hiermee van harte.

Marten Mobach

Op het ministerie van Defensie is op dinsdag 26 april Marten Mobach benoemd tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau. Hij kreeg de decoratie persoonlijk opgespeld door minister Jeanine Hennis-Plasschaert, zie de foto op de cover. Volgens minister Hennis diende de 96-jarige Marten de 'vaderlandse zaak' meer dan eens. Zo verrichtte hij verzetswerkzaamheden tijdens de Tweede Wereldoorlog in Westbroek en bleef hij na zijn arrestaties actief in het verzet. De oorlog vormde Mobach waardoor hij ook na zijn pensionering in 1975 zich actief bleef inzetten voor zijn gevallen strijdmakkers. Hij zorgde dat er een gedenksteen kwam bij Westbroek en sprak op scholen en bij herdenkingen over vrede en vrijheid. 'De huidige generatie die geen oorlog heeft gekend, kan veel van u leren', aldus de minister. Marten wist dat hij een lintje kreeg, maar wist niet dat hij van huis naar Den Haag werd gereden met een motorescorte van de Koninklijke Marechaussee. Marten: 'Ik heb jaren zelf motor gereden, dus dit was erg leuk. Het was heel bijzonder om met de escorte naar Den Haag te rijden.'

Willem Rasing

Majoor b.d. Willem Rasing woont in Gendt en is daar bestuurslid/voorzitter van de Historische Kring Gente. Hij is zeer geïnteresseerd in genealogie, heeft inmiddels zo'n zestigduizend namen in een database staan en over de familie

Rasing een boek uitgebracht. Regelmatig schrijft hij in het kringblad en organiseert workshops over stamboomonderzoek. Als oprichter en voorzitter van de Stichting Providentia was hij zeer nauw betrokken bij het behoud en de totale renovatie van het oude verenigingsgebouw Providentia in Gendt tot een modern sociaal cultureel centrum. Hij is lid van de werkgroep Onderhoud Locomotiefje en als hoofdvakantie begeleidt hij gehandicapten en zieken tijdens vaarvakanties van de Zonnebloem. Voor al die langdurige en veelzijdige vrijwillige activiteiten is hij benoemd tot Lid in de Orde van Oranje Nassau. De burgemeester van de gemeente Lingewaard, mevrouw Schuurmans-Wijdeven, reikte hem in het Zalencentrum de Valom in Huissen de onderscheiding uit.

Peter van Brakel

Velen van ons kennen Peter van Brakel als korpschef van de gemeentepolitie Amersfoort en later van de regiopolitie Friesland. Weinigen weten dat Peter ooit dienstplichtig wachtmeester bij de Koninklijke Marechaussee is geweest. Sinds 2000 is hij begunstiger van onze stichting. Op 26 april is Peter benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau en reikte burgemeester Van Bekkum van de gemeente Smalingerland hem de onderscheiding uit. Bijzonder is dat zijn in Amersfoort wonende broer Govert, die onder een vals voorwendsel naar Drachten werd gelokt, tijdens dezelfde plechtigheid ook deze onderscheiding is

verleend. Op het internet is van beiden uitvoerig belicht waarom hen deze eerbeurt is gevallen.

Peter heeft naast zijn werk als vrijwilliger functies vervuld bij o.a. Veilig Verkeer Nederland, Verenigde Verkeersveiligheidsorganisatie 3VO, Nationaal Centrum Verkeersveiligheid, Nationaal Centrum Veilig Verkeer, Zorggroep Lianté, Stichting Meldpunt Vermising Nederland, Begeleidingscommissie Hulplijn vermiste personen, Adviesgroep Slachtofferzorg ministerie Veiligheid en Justitie, Nationaal Centrum Preventie en Commissie Veiligheid VNG. Daarnaast is hij ondermeer verbonden geweest aan Vereniging Hogere Politieambtenaren, Centrale Commissie Misdaadvoorkoming, Curatorium Nederlandse Politieacademie, CVOB-kring voor politieadministratie, Begeleidingscommissie Politie Studiecentrum Warnsveld en Bezwaren adviescommissie Nederlandse Politie Academie.

Nieuwe begunstigers

L.E.C. van Beesten

Ber 80-3
UNAVEM; UNIPTF; UNMISS

C.P. Conijn

Ber 76-5

G.R. Visser

Ber 74-2

R.F. Willekes MacDonald

Dpl 77-1

B. Zomer

Ber 76-5
UNIFIL; MFO;
UNPROFOR
UNAVEM; ALTHEA BOSNIË;
ISAF

Wij heten de nieuwe begunstigers van harte welkom. In totaal vormen nu 2722 begunstigers, die dienen of gediend hebben bij de Koninklijke Marechaussee, het Korps Politietroepen of het Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee (of hun partners) en afkomstig zijn uit alle delen van onze bevolking, een substantiële kring van vrienden rondom de Koninklijke Marechaussee.

Het bestuur

Overleden

E. Bouwman

Geboren 6 januari 1945
Overleden 27 mei 2016
Ber 63-1

A.W. Buitenweg

Geboren 13 juli 1936
Overleden 28 april 2016
Dpl 56-3; Ber 56-4

G.J.K. Dijksterhuis

Geboren 23 april 1941
Overleden 23 juli 2015
Dpl 61-4

G.B. Gengler

Geboren 15 maart 1925
Overleden 13 maart 2016
Dpl 1 DMC; Ned Indië 4MPI

M.J.G. Goossens

Geboren 13 maart 1941
Overleden 16 april 2016
Ber 60-1

K. Gorter

Geboren 29 december 1931
Overleden 29 augustus 2015
Dpl 51-2; 4 DMC

T. Langerak

Geboren 13 oktober 1940
Overleden 30 april 2016
Dpl 60-2

H.H.J.M. Limberger

Geboren 3 april 1944
Overleden 18 juli 2015
Dpl 64-1

A.M.J. van der Pal

Geboren 8 november 1941
Overleden 15 maart 2016
Ber 62-4

Mevr. F.H. Sikkens-Baas

Geboren 2 augustus 1940
Overleden 16 april 2016
Weduwe van H. Sikkens
Ber 59-5

P.A. Spakman

Geboren 21 oktober 1935
Overleden 27 april 2016
Dpl 55-6

Th.J. de Swart

Geboren 14 januari 1940
Overleden 2 april 2016
Dpl 59-4

J.J. Verhagen

Geboren 9 september 1937
Overleden 28 april 2016
Ber 57-6

J. de Vries

Geboren 15 augustus 1937
Overleden 3 maart 2016
Ber 57-2

Bestuur en redactie van de
Stichting Marechaussee
Contact betuigen de
nabestaanden hun
medeleven en wensen
hen sterkte toe.

SMC

Stichting Marechaussee Contact
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
www.marechausseecontact.nl

Voorzitter
Jack Vlaming
voorzitter@marechausseecontact.nl

Vicevoorzitter
Gerard Roes
vice.voorzitter@marechausseecontact.nl

Secretaris
Pier Scholte
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
0049-5941999099
alg.secretaris@marechausseecontact.nl
(eveneens adres voor het melden van overlijden van begunstigers)

Penningmeester
Vacant
penningmeester@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL82 INGB 0003 9121 06 t.n.v.
SMC te Nieuw-Vennep (BIC: INGNL2A)

Begunstigersadministratie en werving
Cor de Boom
Johan Frisoplein 23, 8071 LX Nunspeet
0341-257129
ledensecretaris@marechausseecontact.nl
(inschrijven als begunstiger, wijzigen van (e-mail) adressen e.d.)

Administratie begunstigersbijdragen
Piet van Sprang
0252-674279
begunstigersbijdragen@marechausseecontact.nl
(informatie over en verwerking van begunstigersbijdragen; bankrekening, zie penningmeester)

Reünievereniging Marechaussee Contact (RVMC)
Roel Gras
Walstro 33, 1273 BH Huizen
035-5258313
reuniecommissie@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL22 INGB 0007 5300 25 t.n.v.
RVMC te Huizen
(alleen voor eigen bijdragen bij evenementen)

Veteranen
Frans Meijer
0341-417087
veteranen@marechausseecontact.nl

Coördinator nuldelijnsondersteuning
Dirk van Harten
Oude Lagezoom 3, 4328 ED Burgh Haamstede
06-38655572 | 0111-720326
dvharten@zeelandnet.nl

Webmaster
Roel Bouwman
webredactie@marechausseecontact.nl

Redacteur e-mailnieuwsbrief
Jack Vlaming
stmarcontact@gmail.com

Stichting Marechaussee Contact

De Stichting Marechaussee Contact (SMC) is een ideële stichting zonder winstoogmerk, op 24 oktober 1977 opgericht te Buren (Gelderland). SMC is aangesloten bij het Veteranen Platform en onderhoudt nauwe banden met o.m. de Koninklijke Marechaussee, het Veteranen Instituut en het Museum der Koninklijke Marechaussee.

De Koninklijke Marechaussee is een militaire politieorganisatie waarin in het verleden het Korps Politietroepen en het Korps Militaire Politie in Nederlands-Indië zijn opgegaan. Zowel beroeps- als dienstplichtig personeel, dat gediend heeft bij de Koninklijke Marechaussee en/of bovengenoemde korpsen, wordt van harte uitgenodigd zich aan te melden als begunstiger van SMC. Uiteraard is actief dienend personeel van de Koninklijke Marechaussee van harte welkom.

Doelen

SMC heeft tot doel het onderhouden of vernieuwen van vriendschappelijke banden tussen hen die in het heden of verleden als militair of burger werkzaam waren of zijn bij de Koninklijke Marechaussee, Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee en Korps Politietroepen. Tevens draagt SMC ertoe bij dat belangstelling voor en verbondenheid met de Koninklijke Marechaussee en de nauw daarbij betrokken instellingen levendig wordt gehouden. SMC wordt bij het realiseren van haar doelen ondersteund door ongeveer 2700 begunstigers.

Hoe?

SMC tracht haar doel onder meer te realiseren door het:

- organiseren van contactbijeenkomsten, excursies en reünies
- deelnemen aan herdenkingen
- tonen van onderling medeleven bij lief-en-leedgebeurtenissen
- aandacht schenken aan hoogtijdagen van de Koninklijke Marechaussee
- uitgeven van Marechaussee Contact, zesmaal per jaar
- informeren via de website www.marechausseecontact.nl
- verzenden van een wekelijkse e-mailnieuwsbrief
- ondersteunen van de veteranenzorg binnen de Koninklijke Marechaussee
- beantwoorden van specifieke vragen
- geven van voorlichting

Begunstiger worden?

De jaarlijkse bijdrage is € 15,- voor in Nederland wonende begunstigers en € 20,- voor in het buitenland wonende begunstigers. Bij een aanmelding voor minimaal twee jaar wordt zolang de voorraad strekt als welkomstgeschenk het jubileumboek 'Een krachtig instrument' toegezonden. Aanmelden kan op de website met het aanmeldingsformulier (onder tab bestuur/aanmelden).

Reünievereniging Marechaussee Contact (RVMC)

In het kader van de Raamregeling Reüniefaciliteiten (Ministerie van Defensie 2010) is in 2013, onder de paraplu van SMC, een reünievereniging opgericht. RVMC is opgericht tegen de achtergrond van kostenvergoeding op grond van de Defensie Regeling Reüniefaciliteiten. Elke SMC-begunstiger die veteraan, oorlogs- of dienstslachtoffer of postactief is, wordt automatisch en kosteloos lid van RVMC, tenzij hij of zij hiertegen bezwaar aantekent. Wel of niet lid zijn van RVMC heeft geen enkele consequentie voor de dienstverlening aan SMC-begunstigers.

Nuldelijnsondersteuning

Het Veteranen Platform, de Samenwerkende Veteranenontmoetingscentra en het Veteranen Instituut namen het initiatief tot het bieden van gestructureerde nuldelijnsondersteuning aan veteranen, militaire dienstslachtoffers en hun directe relaties. SMC participeert in dit ondersteuningsinitiatief. Het vfonds financiert dit met gelden uit de Nationale Postcode Loterij.

EEN BIJZONDER MUSEUM IN VELE OPZICHTEN

Beleef de wereld van de oudste politieorganisatie van Nederland en onderzoek het verleden, heden en toekomst van de Koninklijke Marechaussee. Leer de taken van de Marechaussee kennen: bewaken & beveiligen, grenspolitie en militaire politie & internationale taken.

Kijk mee over de schouders van de Brigade Speciale Beveiliging en bij de dynamische taken van de Koninklijke Marechaussee op

onze luchthavens. Zie kogelinslagen in een gepantserde autodeur, ervaar de robuustheid van een gepantserd rupsvoertuig en maak een stoere foto zittend op een motor in Marechausseekleding. Waan jezelf een echte Marechaussee door een misdrijf op te lossen (te reserveren evenement).

Het Marechausseemuseum.

Een bijzonder museum in vele opzichten!

Onderzoek & beleef

Meer weten over het museum: www.marechausseemuseum.nl

Weeshuiswal 9 | 4116 BR Buren | T (0344) 571256 | E postbus@marechausseemuseum.nl